

26. SZÁM. 1895.

BUDAPEST, JUNIUS 30.

42. ÉVFOLYAM.

Előfizetési feltételek: VASÁRNAPI UJSÁG és POLITIKAI UJDONSÁGOK egyúttal egész évre 12 forint, fél évre 6 forint. Csupán a VASÁRNAPI UJSÁG egész évre 8 forint, fél évre 4 forint. Csupán a POLITIKAI UJDONSÁGOK egész évre 5 forint, fél évre 2.50 forint. Külföldi előfizetésekre a postai költség megfizetésével, a postai költség megfizetésével is csatolandó.

BÁRTFA.

A BÁRTFAI sötét fenyvesek királyi vendéget várnak. Másodszor történik e században, hogy Bártfának fejedelmi vendége lesz. 1821-ben I. Sándor orosz császár látogatta meg. Ivópothát most is őrzi a bártfai tanácsház. És most hazánk nagyszónya, felséges királynénk látogat el e csodás gyógyhelyre. Az ő látogatása a világfürdők közé emeli Bártfát s természetesen, hogy az egész haza figyelmét ráirányozza egy perezsre a magyar globusnak e kedves, szép pontjára.

Bártfa az utóbbi időkben sokat szépült, s mint fürdő ma kétségtelenül ott áll, a hol a művelt nyugat akármelyik nagy üdülőhelye. Pár évvel ezelőtt még másként volt minden. Eperjesről kocsin mentünk Bártfára; de kényelmes kocsik, jó utak legalább alkalmat nyújtottak arra, hogy a közbeeső gyönyörű, tányéralakú völgyek erdős oldalain, égnek meredő szikláiban gyönyörködjünk. Az 5—6 órai kocsizás nem is lett volna baj, ha olykor-olykor a zápor a nyakunkba nem szakad. Nem jártam a tengeren, nem tudom, milyen egy tengeri vihar, de a hegyek közti zivatar szintén elég, hogy megtanítsa félni az

embert. Mikor egy-egy villám végig cikázik az égbolton, s a mennydörgés százszorosán hangzik vissza egyik hegyszőlő szikláiról a másikba ütődve, mintha egy óriás hatalmas karikás ostora csattogna a fülünk mögött, a zápor ömlik, a kocsik elöl meg a felhőszakadás elviszi a hidat; biz ez nem kellemes állapot. De ha aztán megérkezünk, vidám társaság várt a fürdő szélén, az édes kútnál. Az öreg Hajdú Lajos kuriai bíró, állandó alakja a fürdőnek, jóízű alkalmi verseket is írt a találkozássra. Volt aztán barátságos kirándulás, szórakozás elég. A Cseresnyés, az Aranypatak, a Paradicsom

BÁRTFA FÜRDŐ. — HÁRY GYULA RAJZA.

2357. SZ. II.

Mindazon feltételre tekintettel, melyek a Budapesti 1895. június hó 8-ik napján kelt 2571. számú hirdetményben felhívták, a további bérleti tárgyalásokról a Cs. és kir. hadsereg részére az alábbi táblázatban meghatározott napokon délelőtti 10 órakor fogadtak megajánlatot, és pedig:

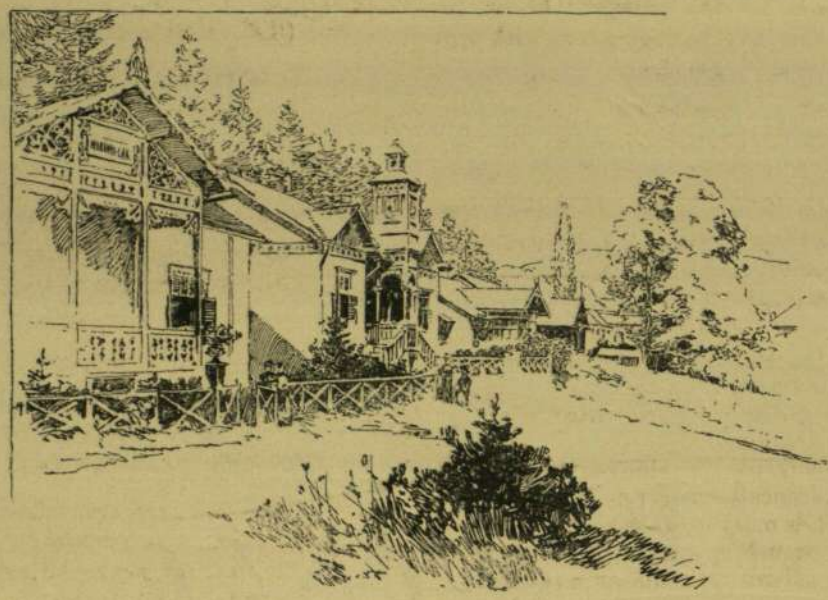
Hirdetmény.

A tárgyalás megtartatik																									
mely állomás és hivatalban számára	a bérleti állomás tartozó helyiségeivel	megye	esapattest	időtartam		következő katonai élelmezési szükségletre										Körihatóli évi folyó szükséglet		Bánatpénz							
				-tól	-ig	naponként					havi szükséglet					széna	alom	következő ezikekre							
						kenyér	zab	adagokként	széna	alom	hagyma	nyáron	télén	ke-mény szén	ke-mény szén			ke-mény szén	zab	széna	alom	ke-mény szén			
				840	3360	4200	5040	3400	4500	1700	mm.	m ³	mm.	m ³	mm.	mm.	mm.	mm.	mm.	mm.	mm.				
Cs. és kir. közös hadseregben, helyőrségi csapatok, intézetek és elszigetelték részére.																									
1895. A budapesti élelmezési raktárnál	Szolnok	Jász-Nagykun-Szolnok	—	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	•	•	•	•	7	7	45	15	•	48	•	115	44	•	20	20	75			
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	2270	60	•	•	60	60	1100	30	•	•	•	•	•	1100	120	80	150	30		
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	•	•	•	•	149	7	156	19	•	12	•	1964	968	•	320	80	15	•		
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	•	•	•	•	150	11	161	20	4	21	•	2042	999	•	330	80	30	•		
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	•	•	•	•	149	7	156	19	1	13	2	57	•	1964	968	•	320	80	4	25
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	•	•	•	•	448	25	473	55	1	50	8	250	•	5970	2935	•	970	250	10	100
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	397	7	•	•	397	7	•	•	•	•	•	86	•	400	30	•	•	•	•	•
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	166	7	149	•	•	•	•	•	•	•	•	2370	•	160	775	•	•	•	•	•
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	170	11	160	•	•	•	•	•	•	•	•	2434	•	160	800	•	•	•	•	•
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	166	7	149	•	•	•	•	•	•	•	•	2370	•	160	775	•	•	•	•	•
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	166	7	149	•	•	•	•	•	•	•	•	2370	•	160	775	•	•	•	•	•
1895. A kecske-juli. méti városi tanácsnál	Órkény	Lövőtér Órkény-nél*)	Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun	1895. szeptemb. 1-6-ig	1896. augusztus 31-ig.	503	25	448	•	•	•	•	•	•	•	•	7174	•	480	2350	•	•	•	•	•

Megjegyzés. A folyó évi június hó 8-án 2257/1. sz. a. költ. hirdetésben foglalt határozatok teljes kiteljesítésben érvényben maradtak.

*) A körhatóli napi szükséglet az önkényi löv. részére, a lövegkorlatok tartama alatti, azaz megközelítőleg 1896 június havától aug. haváig 338 adag kenyér a 840 gr., 9 adag zab a 3-330 gr., 72 adag zab a 4-300 gr., 103 adag zab a 5-040 gr., 72 adag széna a 3-400 gr., 112 adag széna a 4-500 gr., 184 adag alommalma a 1-700 gr. és havonta 17 m³ kemény tűzifa. Továbbá ágysszalma az egész időtartamra 123 métermássa.

A szállítást az önkényi állomásra nézve elnyerő, kötelező az Örkény melletti löv. részre bevonuló csapatok szükségletét a főlajálott szállítási tervben közölve a körhatóli szállítási terv

AZ ÁLTALÁNOS ERDŐSOR BÁRTFA FÜRDŐBEN.

a Köhgy látta leggyakrabban a vendégeket. A Cseresnyés egy tető, melyről Tátra-Füredig lehet ellátni; az Aranyfataktól rajta gyönyörű völgy, ligetes fenyőerdővel s egy kedves, szép locsogó patak. Ide rendszeren ézigan kísért a társaságot, s a fiatalok a gyep selyem szőnyegén tánczra perdült. A Paradicsom már nem Bártfa város. Úgy gondolom, az Erdődy grófok uradalmához tartozik. Gyönyörű fiatalos fenyves, melyet ha a szerelmes nap csókja érint, — hiszen itt még a sötét fenyő is virágzik és szeret, — illattal tölti el a levegőt.

Legmagasabb kiránduló hely a Köhgy, sűrű fenyvesek közt, melyek közül egy-egy oly vastag, hogy két ember összefogott karjai sem érik körül; az út a *Haramia-forrás* felé visz föl a magas hegytetőre, hol a fenyves bükkerdővel osztja meg uralmát, e tetőről a szépségségi központi Kárpátokra van gyönyörű kilátás.

A Paradicsomon túl, a lengyel határ felé, Zboró emelkedik, a régi Zboró, melyről ma már csak a rege és a történet beszél; nincs ma itt másemmi, csak a szép kilátás. Bann a faluban már Makoviczán vagyunk, a Rákóczyra vonatkozó emlékek közt; ma is megvan a száz hársfa, melyalatt fejedelmi férfiak büszke levelei keltek, a templom, az Aspremontok emlékeivel, az üres szoba-sorok, egy rakás német cseléd. Zboró nem jó hely a kirándulásra. Az üdülő embert elegikus hangulatba ejti; pedig a melancholia nem a bártfai vízhez való.

Csodás víz ez a bártfai víz. Itt édes vizet csak akkor iszol, ha a fürdő szélén az egyetlen édes kutat ismered. Vázas víz szénsával, hideg, meleg van, elég. Szegény vérű, munkában kimerült férfiak s kivált a társaság szebbik, de hajh, gyengébb nem vért, egészséget, életet szerez itt. Kipirulnak a fehér, érdekes arczok; egy pár hó s csillognak a szemek, vér foly az ereken s egy évre biztosítva van az egészség.

Mig Krinyiczát a lengyel patriotizmus meg nem alkotta, a lengyel nemesség is népesítette a bártfai völgyet. Ma csak mi magunk magyarok keressük fel. Pedig ma már világfürdő. Zimonyi Schwarz Ármán, a bérlő, illetőleg az általa alkotott részvénytársaság hatalmas épületeket emelt, a régi roskadozó épületeket eltávolította és szabályozta az egész fürdőtelepet. Új vígadóhelyiségeket, szállóházakat, s a mi fő, új fürdőházakat épített, stb. De hát az efféle újítások a régi állapotokhoz járult költséget is megemmisíték. A fürdőtelepnek volt egy rakoncátlan kis patakja, mely esős időben, felhőszakadások esetén furcsa kis meglepetéseket szerzett a fürdő közönségnek. Azután volt a völgy alsó részén egy mesterséges tó, mely éppen elég jó volt arra,

hogy a fenyőillatot egy más illattal vegyítve elűzze az embert a környékéről. A patak ugyan ma is megvan, de szépen szabályozva; a romantikus tónak azonban vége. A mostani birtokos betöltötte, s a helyén gyermekek játszanak. Eperjesről sem kocsin járunk már, a vasút elkészült, s egy kedves kis zörgő kávémasina szalad velünk a fürdőbe. A fürdő egy hosszú s az északi szelektől védett völgyben fekszik. Az egész telepen hatalmas sétátér vezet keresztül. Óriási, százados hársak alatt nyüzsgött a nép. A sétátér jobb és baloldalán vannak az épületek, középen a kutak.

A völgy alján van a régi fürdőépület, a vígadó, hol néha színi előadások, gyakran pedig rögtönzött táncmulatságok vannak. Fentebb az uri-utca felé ismét egy másik fürdő (az új). Az épületek a régi telepen városi, minden stílus nélküli épületek, de a Cseresnyés-felé már gyönyörű új svájci stílusú épületek gyönyörködtenek a szemet. Ezek magánbirtokosok tulajdonai. Ez az uri-utca.

A magánosok építőkedvét nagyon előmozdítja a város azzal, hogy a fürdőt környező erdős területből ingyen ad telket mindenkinek, a ki ott nyaralót kíván építtetni. Ezzel a bölcs bőkezűséggel a város már eddig is sok szép nyaraló keletkezésére adott alkalmat. A kiosztott telkek az építők használatában hagyatnak; a föld tulajdonjoga azonban a városé marad.

Az ódon városnak elhagyatott hajdan erős falai, romladozó tornyai arról beszélnek, hogy itt valaha más élet folyt. A régi városháza remek tanácstermével, múzeumba beillő ajtóival, asztalaival s egyéb bútuszával, a városi czimerral ellátott kristály poharak, még ma is tanúságot tesznek a régi szebb életéről. Ott a templom is, Szent Egyed temploma, restaurálva, magasztos ívei alatt remek faragású oltáraival. Van a templomnak könyvtára is, a melyben incunabulumok, diák énekes könyvekkel vegyest vannak. Volt itt magyar főiskola is, volt nyomdász is. Brewer nevét minden könyvbuvár ismeri s tudja róla: mi volt a nyomdász történetében. Bártfa annyit sem tesz meg, hogy nyomdai emlékeit összegyűjtse. Maga a híres nyomda a múlt században Nagy-Károlyba került s ott kalodott el.

A város alatt van még egy nevezetesség. A vár árkaival túl, mely árkok ma gyümölcs-fákkal vannak tele, van egy államilag segélyezett játéktan-műhely, de ebben a vezető egy szót sem tud magyarul és azok sem, a kiket foglalkoztat. Nem is tanulmány ez, hanem egy külföldről ide szakadt ember játékgyára, a hol nagy szarvú ökröket készítenek, s e mellett hosszú tót szekereket és nagy kalapú tótbábukat

fábrrikálnak. Hát ez is specialitás! Ha egy pár székely tanító családot ide telepitettünk volna, az majd hazai iparágat adott volna a tót fiúk kezébe s a fürdő-vendégek «Bártfai emlékeit» ma nem hoznák Csehországból. De kinek az esze járna ennyire!...

Most, úgy lehet, e részben is üdvös változás következik be a királyné ottani megjelenésével, kinek oda érkezését oly nagy örömmel és gondos előkészületekkel várja az egész vidék.

Bártfa város és a fürdőgazgatóság mindent elkövet a felséges asszony méltó fogadására s ott időzésének kellemessé tételére. De maga Sáros megye sem marad egyszerű nézője a fejedelmi látogatásnak. Szmracsányi Jenő főispán a legutóbbi közgyűlésen hatásos beszéddel hívta föl a megye közönségét, hogy koronás királyné előtt hódolatát nyilvánítsa; mire a közgyűlés egyhangú és általános lelkesedéssel ajánlkozott, hogy minden tőle telhető módon iparkodni fog, hogy ő felsége egészen otthon érezhesse magát a látogatása által annyira kitüntetett bártfai fürdőben.

Érezze is jól Ő Felsége magát koronája e gyönyörű smaragdján, s legyen áldott a hely, mely neki üdülést nyújt s a büszke fegyves, mely lombjaival fenséges homlokát beárnyalja!

Dr. Kiss Áron.

BÁRTFA FÜRDŐ TÖRTÉNETÉBŐL.

A bártfai ásványvíz-források legkorábbi fölémlítését 1505-iki följegyzésekben találjuk. Az akkori hat fölkéből álló fürdőház három fortynyi bérösszegért volt bérbe adva.

1787-ben vászonkereskedéssel foglalkozó örmények állítólag egy vendéglőt és egy fa-épületet építettek, 12 vendégoszobával. Ezen telephelyesek, kiket vallásuk miatt akkoriban általánosan görögöknek neveztek, talán az elsőek voltak, kik a bártfai ásványvíz-forrásokat betegségek ellen külsőleg és belsőleg alkalmazták. Így lett Bártfa városa, mint tulajdonos, a források valódi értékére figyelemmel, minek folytán oda jobb lakházakat építettek.

Lassan-lassan az elért számos kitűnő gyógyeredmény mind kétségtelenebbé tette a bártfai ásványvíz-források nagy gyógyerejét. A források híre így nemcsak az országban, hanem a határos Gácsországban is gyorsan elterjedt. Nagy figyelmet keltett 1787-ben egy Lesinszky Tamás nevű, községny által nyomorék lengyel nemes meggyógyulása, a miről sajátkezűleg írt és Bártfa város levéltárában elhelyezett hálás bizonyítványa tanuskodik. A bártfai gyógyforrások híre tehát már az elmúlt század végén meg volt állapítva. Első elemzésüket Haquet tanár és bányaatanácsos végezte 1791-ben. Így haladt a gyógyhely fejlődése, mely ezen század első felében érte el fénykorát. A magyar és lengyel főnemesség tömegesen látogatta a fürdőt, igaz, hogy inkább szórakozás, mint gyógyhasználat céljából, s közülök többen itt családi lakházakat is építettek; a fürdőnek állandó színháza volt, hol híres külföldi és belföldi művészek szerepeltek; Bécs, Prága, Pest legkiválóbb iparosai és kereskedői itt bocsátották áruba czikkeiket, úgy hogy itt a finomabb élvezetekhez és fényűzéshez szokott fürdői közönség is minden kívánni valót megtalálhatott. Különös vonzó hatást gyakorolt a fürdőéletre élénkítő játékbank; akkoriban sehol sem kártyáztak oly nagy mérvben mint itt, mert a zöld asztal élénkebb teszi a vendégforgalmat mai nap is sok európai fürdőben, mint a legzöldebb erdő.

1815—21-ig építették a templomot közadakozásból, melynek érdekében különösen Almásy Anna grófné, Grassalkovich hercege, Lopresty báró és mások buzgólkodtak.

1817-ben «Beschreibung des Bartfelder Bades» cím alatt egy igen érdekes és jóízű humorral írt kis könyvecske jelent meg Csaplovichtól Bécsben.

Ugyanazon évben a század elejének legszemlésebb magyarja, gr. Dessewffy József elég tárgyat talált 200 lapra terjedő könyv megírására, melyet Döbrentei Gáborhoz írt. «Bártfai levelek» cím alatt és 1818-ban adott ki. Ezen a fürdő

történetében oly annyira emlékeztet, kiváló emberismerettel, élezzel és eleganciával írt levelek híre képet nyújtanak az akkori bártfai fürdői életéről.

A benne található művelődéstörténeti adatoknál fogva klasszikusnak mondható műnek legalább részben való megismerhetése céljából Dessewffy könyvéből egyet-mást idézünk:

«Ha a bártfai vizek Hellászbán buzgóttanak volna, feltalálásukat valami vagy híhető, vagy mulattató, vagy tanúságos mese dicsőítené... ha azonban nem a régi hellének lették is fel ezen orvosló vizeket, mindazonáltal az a közvélekedés, hogy... vászonnal, gyolccsal kereskedő görögök hozták legény legelőbbin is dívatba a bártfai borkutat.

Szeretném felszámítani, mennyi pénzt hoz, indít közforgásba a bártfai fürdő, abból mennyi jő be a szomszéd külföldről honunkba, mennyi kerekedik magából a hazából, hogy itten forogjon, oszoljon és elágazása által mindeneket körülbelül egynehány mérföldnyire felelészzen; de nem kedvelem a habozó felszámításokat.

A bártfai fürdőt mindenemű, korú, rangú, tehetségű emberek járják. A körül lakó pörnép élelmének nagy segédelmére, sorsa javítására vannak a sok, részint időtöltés, részszertint és egészségségét visszaszerzése végett ide gyűlekezők. Május elejétől augusztus végéig mindenünne összetöndülnek messzi földről és külső országokból is sok beteg vagy mulatni szerető pénzes emberek...

A szomszéd lengyelek szeretik jelesebben e tájékat. A lengyelek később, azaz július közepe felé érkeznek, a mikor a magyarok nagyrészt már elhagyják e bájoló vidéket. Jobbadára csak egymásközt szeretnek társalkodni, nem igen keverednek össze a magyarokkal úgy, mint azelőtt. Az itt megjelenő lengyelek ezelőtt vígabbak, fényűzőbbek voltak.

Mely nemzeti lélek különbözeti és díszíti e vitéz nemzetet. Legfinomabb nevelésű dámaik nem beszélnek majd soha is más nyelven egymással, mint lengyelül... Be gyakran láttam én őket csodálkozni, hogy főbrangú hölgyeink közül sokan született nyelvükön nem tudnak szólni.

Az élet módja, rendje, a mulatságok, a fürdőhely egész színe és tekintete, szintűgy, mint minden egyéb, más volt itt 20 esztendő előtt és más mostanában... Hajdanában társzekérrel jött ide minden vendég; most a szomszéd falukból és városból csoportosan hordanak a hajadonok és menyecskék tejfel, stb. epret, virágokat... nem meztlábuak most már... ékebb most minden rajtok, a mi a szemnek ki van téve... drágább most a rózsza, a tejfel, a számoza, de olecsóbb a csók, azonban veszedelmesebb...

Vásárhely lön a bártfai fürdő. Bécsből, Pestről, Tirolból, Csehországból gyűlnek ide a kézművesek, kereskedők, sőt művészek híjával sines e fürdőhely...

Mihelyt érkezik valaki, muzsikások veszik körül szállását és szerencsés elfogadót fúnak... az elmenőnek szintűgy marsot harsogtatnak az útra... Azonban az eljövétel és elmenetel között is nem nyugodalmas minden éjszaka. Némely pajkos leventéink legénykedésből egész éjszakánként lármás muzsikával csavarognak körül s úgy dorbóznak a csendességre alkotott nyári éjszakákon, mintha csak magok élneek az egész fürdőben, s mintha senki sem jött volna ide gyógyulást keresni a nyugalom kebelébe... De gondoljátok meg, eleven kedves barátim, hogy nem mind boldogok, a kik ide gyűlnek, hogy talán ti sem lesztek mindenkor oly víg kedvűek, és hogy nektek is jól fog valaha eshetni az álom balzsama.

Négy és öt között délután a viszons látoga-

tások kezdődnek. A külső országai fürdőkben az tetszett nekem leginkább, hogy a vendégek nem alkalmatlankodnak egymásnak... de itt se hossza, se vége a látogatásoknak s az azokkal járó idővesztegetéseknek, mintha az idő pénz volna, melyet vissza lehet szerezni, minekutána elfogyott és mintha a bevett terhelősködések formái annyi betegek közé, ide a természet kebelébe beillenének...

A fürdő történetéből még a következő érdekes adatokat jegyezhetjük föl: 1821-ben I. Sándor orosz czár látogatta meg e fürdőhelyet a laibachi kongresszusról való hazatérteben. 1834-ben épült a még jelenleg is látható városi régi fürdőház, 34 fürdőszobával.

Az 1848—48-iki háborús idők Bártfa fürdő kies völgyébe is szerencsétlenséget és pusztítást hoztak. A lengyel és magyar szabadságharcz következményei sietteték a gyógyhely hanyatlását, és a mit a háború pusztításai megkíméltek, azt több, egymásután következő tüzesetek pusztították el. Az azelőtt annyira virágzó fürdőhelyre szomorú idő következett. A fürdő-élet megszűnt, a játékok eltűntek. A magasrangú körök csendesen birtokaikon tartózkodva, elmaradtak Bártfa-fürdőről, melyről még a környék is, egyes gyógyulást kereső betegeket kivéve, megelégedezni látszott.

1852-ig Bártfa város maga kezelte a teljesen tönkre ment fürdőhelyet. 1859-től 1866-ig a gyógyhelyet egy, több környékbeli földbirtokosokból álló társaság, névleg: Dessewffy, Bánó Miklós, Kornis-Kloch báró, nyolcz évre bérbe vette. A romokat összevásárolván és jó izléssel célszerűen felépítvén, új életet adott a fürdőnek. Ezen időben igen öröndetes lendületet vett már ismét a fürdő.

1868-ban egy részvénytársaság alakult, mely a fürdőt hosszú időtartamra kiadérlván, annak átalakítását és tökéletesítését tűzte ki célul. A kitűnő szellemi vezetés dacára, a kellő anyagi eszközök hiányában a társaság a kitűzött célt nem tudván elérni, a fürdő 1873-ban ismét a város házi kezelésébe vétetett át.

Ezentúl Bártfa fürdő fölött szerencsésebb csillagzat ragyogott, minthogy a tulajdonos város előjárósága és képviselő-testülete a fürdő értékeinek helyes felfogását a fürdő emelésére minden lehető elkövetett. Különösen a 80-as évek végétől kezdve folytonos terszerv, habár a város szerény anyagi helyzetéhez mérten csak kisebb mérvű emelkedés volt észlelhető. A fürdőközönség érdeklődése is ezen évek alatt épült számos, kisebb-nagyobb magán lakház keletkezésében nyilvánult. A fürdő tervszerű fejlesztésében határozott lépés tétetett 1890-ben. A gyógykutak az ivógyógymód, a viztöltés és a fürdők készítésére nézve teljesen átalakítottak. A gyógykutakat mélyítették és a legújabb mód szerint erős tükörűvelemmel és zárható vasfóddal látták el. A gyógykutak szép czelementmunkából készült ivocsarnokokkal s stílszerű, szép pavilonokkal láttattak el, melyek közül a 16 méter magasságú nagy kupolás tetőzetű «főforrás» feletti nagyszabású pavillon különösen kitűnik. A fürdő rohamos emelkedését nagyon elősegítette az eperjes-bártfai helyi érdekű vasút kiépítése, mely 1893-ban adatott át a forgalomnak. A fürdőt csinos park környezi, melyben a fürdő első végétől egyfelől az alsó fürdőház mellett a templomterre, másfelől a villamos szivattyú-telephez, azon túl a viztöltő épülethez és innen az ásványvíz-forrásokhoz, és így tovább a fürdő felső végéig sétálhatni. Itt látjuk az impozáns új Deák-szállót 65 kényelmes berendezésű szobával, vízvezetékekkel, villamos világítással, melynek építése által a lakás-szükséglet egyelőre fedeztetett, mihez e nyáron már két nagy palotaszzerű, 70—70 lakszobával, és két kisebb lakház 18, illetve 12 szobával járul. A régi, a sétátér mentén és az alsó szálló közelében fekvő, tünnonan átalakított fürdőházakon kívül egy szép, bármely gyógyhelynek díszére szolgáló új fürdőépület is építettett, a «Deák-szálló» közvetlen szomszédságában. Az erdőben fekvő, magas viztoronnyal ellátott, szép falazott épületben elhelyezett vizgyógyintézet is új alkotás. Egyéb számos szépészeti és kényelmi kellekek teremtetésén kívül a fürdőtelep egészségügyének emelését célzó intézmények egész sora létesült.

TE TÉPTED SZÉT.

Te tépted szét a rózsalánczot,
Te tépted szét, nem én, nem én, —
Ne engem érjen vádolásod
A bánat éje éjjelén.

Mert lesz egy perc, lesz bizonyára,
Hogy érző szíved fájni fog:
Jelenben üdvöt nem találva,
A mult után kél sóhajod.

Eléd tűnik a mult viránya,
Feléd mosolyg a sok virág,
S egy régi érzés szent varázsa
Szivedre hinti himporát.

S zokogni, sirni fogsz utánam,
Vezeklőn verve kebledet:
Hej, csak egy percre birjam, lássam...
De szíved hasztalan eped.

Hitvány parány a föld szülőtte,
Oh mondd tehát: két kis parány
Hogy is kerüljön újra össze,
Ha elnyelé egy óceán?

Beszkid István.

A SZTRÁJK.

Munkácsy Mihály új festménye.

A párisi Salon május havában megnyílt kiállításának egyik feltűnő darabja Munkácsy új képe «A sztrájk».

A mester folytonosan dolgozik. Ha egy-egy nagyobb művét bevégzi, utána úgy pihen, hogy kisebb képeket fest, arczképet, tájképet, egy-egy jellemzetes alakot, vagy pedig vázlatot készít. Még az alkotás munkája közben is úgy tart szünetet, hogy másik vászon elé ül. De mindig elfoglalja magát a palettájára rá nem szárad a festék.

Gyakran egyidejűleg dolgozik valamely nagyobb művön, s ugyanakkor készít tervet, vázlatot másik nagy képhez, és fest közbe kisebb képet is.

A múlt év végén s ez év elején szintén többfelé foglalkoztatta hatalmas erejét. Csaknem egyszerre festette Krisztust a keresztán a gr. Andrássy Gyula terebisi sírköpolnája számára, a «Sztrájk»-ot, és bele kezdett az «Ece homo» képbe, mely a Krisztus-képek sorozatát egészíti ki.

A sztrájkhoz a benyomást tavaly kapta meg, mikor Luxemburgban, kolbachi birtokán időzött. Franciaország felső része, aztán Belgium a munkásállagnak legnagyobb része. A luxemburgi kis fejedelemség közé esik. Ezt a földet is ép úgy átjárja az izgalom, a zaj. Itt látta a mester a nyüzsgő és követelő munkások daczos, ingerült és fenyegető csoportjait, a töké és gyárosok ellen szervezkedő zubonyos és köténes seregek portyázóit.

Munkácsy kezdet óta nagy előszeretettel figyelte az élet szomorú küzdelmeit, a szegény emberek sorsát, az élet sötét árnyékait, melyeknek homályában bűn, kétségbeesés születik. A szegénységtől, a mindennapi élet viaskodásaitól meghatva festé meg első nagy képét, mely híret egyszerre megállapította Németországban, Franciaországban: a «Siralomház»-at, melynek meghatározó és tragikus központja a család. Ennek a fantáziája túl a siralomházban, lánczokba verve, halálra ítélve. Előtte felesége, kis lánya, s körült a kíváncsi tömeg. Az «Éjjeli csendzavarok» a munkáslegények tivornájának tanulsága, a mint először jönnek összeütközésbe a törvényrel és szuronyok közt kísérik be őket, utcaiz nép bámszokodásának kitéve. Aztán még több kisebb ily fajta kép kerül ki eszetje alól. «A férj hazaérkezése», kit korhely cimborája vezet haza hajnalban nyomorú padlásszobás lakásába, elhagyott, inséges családjához: újra a szegénység és nyomor egy sötét jelenete. Vidámabb a fel-fogásban, a színekben a «Zalogház», hol a munkás szerszámai, a gavallér óráját, a cifra dáma ékszerét teszi pénzzé, de a lényege és tanulsága ugyanaz: az élet sanynarúsága.

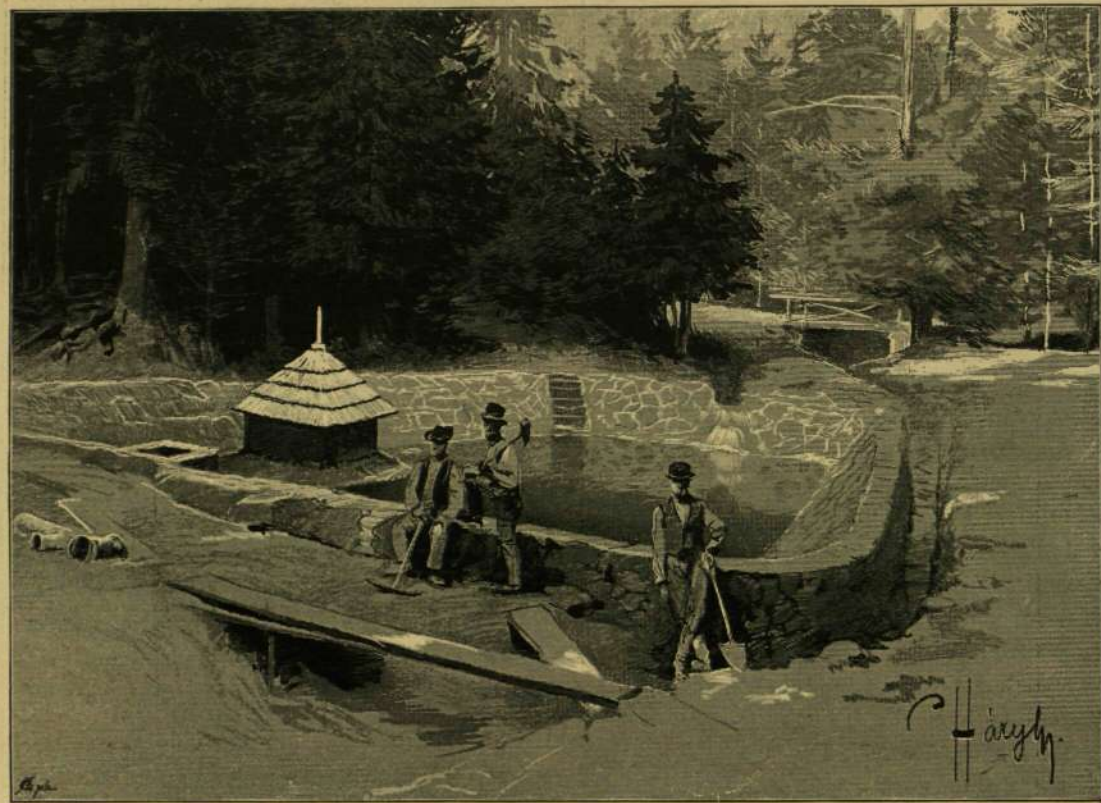
«A sztrájk» a legégetőbb szociális kérdés is beilleszté ebbe a sorozatba, az élet kínos

A DEÁK-SZÁLLODA.

kálvária-útjának megrázó eseményei közé. Kimecsz az életből, napjaink történetéből egy jelenetet, a munkások forrongásából. Nem a sztrájkok zúrváratát, emésztő és pusztító hatását festi, hanem az embereket, az izgatott, a lázadó embereket; úgy szólva a sztrájk lélektanát, a munkások típusait, egy készülő nagy esemény elemeit, melyek szemünk előtt alakulnak át, kezdenek forrongani. A fellegek gyülekezése a viharhoz. Több mint negyven alak együtt, lármázva, kiabálva, ittasan néhány vagy komor töprengésben. Vészjósló minden. Nem tanácskoznak, hanem az izgatás parázsa égeti mindeniket.

Egy korcsma sötét belseje a színhely. A dohányfüsttel, a sokaság saját gőzének párájával megtelt levegőbe csak a másik szobából átlátszó ablak világít homályosan. Az ivószobában minden hely el van foglalva, még a nyitott ajtóban is állanak. Hallani akarják, hogy mit mond a szónok, a ki eljött erre a munkástanyára. Föláll az asztalra, onnan beszél, onnan sorolja föl a munkások sérelmeit, onnan izgat. Igazi népszónok ez az ember, a ki jól érti a maga tenni valóját. Alakja kiválasztott a sok közül, s egyesíti magában a néprezerek karakterét. Csakugyan a munkások közül való, ott nőtte ki magát. Mozdulata szenvedélyes, féktelen; arczán szilaj düh. Szinte hallani lehet harsogó szavát, melynek értelmét öklöbe szorított jobbja, izgatottan kinyitott balja oly világossá teszi. Az asztal körül, poharak mellett ül a hálás hallgatóság egy része, figyel, vagy heves kézmozdulatokkal helyesel. A hátrább levők székekre álltak föl. Az egyik — leghátul — tenyerét illeszti fülehez, hogy egyetlen szót se veszítsen el. A másik kézfölemeléssel és rikoltva helyesel. Mozog ez az egész tömeg, kiáltoz, kezével hadonáz. A kik nyugodtának látszanak,

ÉDES-VÍZ GYÜJTŐ MEDENCZE.

Háry Gyula rajza.

azok is el vannak telve a szónok izgató szavaival. Hallgatnak, mert igazat adnak neki.

Az előtér alakjai mesteriek. Fiatal, koros emberek, kiken különbözőképpen nyilvánul a hatás. Két fiatal munkás összeülve áll a szó-

nok előtt és szabadon maradt kezöket rázva lármásan hirdetik, milyen igazságokat hallani most. Egy munkás féloldalt dölve egy székhöz támaszkodik. Ő már kidőlt a hálás hallgatóság soraiból; kapacitálta az ital. Egy kötényes munkás még gondolkodva áll ott, de mellette terem társa, és külön magyarázatot tart neki, hogy minden úgy van, a mint a szónok beszéli, nincs más teendő, mint a sztrájk. Ez is olyan jó munkás-alak, a szájasok fajtájából; elmenté a gondolkodó, becsületes munkásnak, ki a következményekre gondol.

A kép jobboldalának sarkában, egészen az előtérben egy családi csoport ragadja meg a figyelmünket. Az asztalnak dölve ül ott egy munkás, leszögzett tekintettel. Ő is hallgatja a harsány beszédet, de gondolkozik a következményekről. A közeli ajtón belépett a felesége; karján egy kis gyermek, vele jött kis leánya is, a ki oda áll az apa elé s bámeszan nézi az embereket. Az asszony megfogja ura karját: gyere haza. Az ember tovább töpreng.

Ez a csoport mintha régi ismerősünk volna Munkácsy egyéb képeiről. Ez az ember, dacosan elgondolkodva, mintha a siralomházi falak feldúlt lelkét rejtené magában; ez az asszony

solják a szavait; mások, a határozatlanabbak, tündönek, hogy nem lesznek-e áldozataivá a veszedelmes tanácsoknak most is, mint már annak előtte. Az asszonyok férjükhöz sietnek és magukkal viszik gyermekeiket is, hogy a korcsma elhagyására bírják az apákat. A különböző érzelmek szépen és szabatosan vannak visszatükrözve azok arczain, a kik hallgatják a szónokot s minden jelenlévő arczáról le lehet olvasni a lelken uralkodó gondolatot. Az egyik nem kételkedik többséggel egyetértéssel szomszédjait is; a másik nincs meggyőződve s fontolgatja magában az ellenszegülésből származható veszedelmet; egy másik részegen hadonáz, rá sem hallgat többé a szónokra és kiabál, míg az előtérben egy cimborá eltorzítva a fáradalomtól, vagy elkábítva a bortól, mélyen alszik. Ez a kép, mely a munkáskamarák (syndicatusok) égető kérdésével és a napnak háromszor nyolcz órára osztásával foglalkozik, megállítja a látogató közönséget és igazi hatást tesz.

WÜRTTEMBERGEK MAGYARORSZÁGON.

Az idén két királyi látogatás éri hazai földünket; egyik Erzsébet királynéé, ki Bártfát tisztelettel meg jelenlétével, a másikkal Pöstyén volt színhelye, honnan Paulina württembergi királylány két heti időzés után most indult vissza hazájába, a legszebb emlékeket víve magával.

Monarchiánkban, de magában Magyarországon is jól ismert név a Württembergé; osztrák és magyar rokonságuk elég kiterjedt. A közös hadsereg soraiban legendák szólnak a Magyarországon is hosszabb időn át állomásozott volt lemergeri főhadparancsnok, Württemberg Vilmos herceg csodálatos szívósságáról és kalandjairól. Ő a monarchia legvirharvertőbb katonája, a kiről közmondásszerűleg szokták emlegetni, hogy jóformán egyetlen csontja sem ép. Egyik lábát már 49-ben amputálni akarták Novaránál, de nem hagyta s meg is gyógyult. Majd egy fején kapott

sebzéstette meg időnek előtte. Olaszországban egy kocsi gázolta el egyszer s ejtett rajta súlyos csonttörést. De azért még volt ereje végig harcolni a boszniai hadjáratot, sőt elment Amerikába is, hogy a secessionista háború terepviszonyait a helyszínen tanulmányozza.

Mindezen viszontagságok dacára az aggtábor-szernagy ma is a legkedélyesebb, legegészségesebb humoru tagja a hadseregnek, különösen ha társalgását tarka élményei előadásával kezdi fűszerezni, melyek közt különösen jóízű egy ifjúkori szereplése, mint — hegedűművészek. Gyermekeiben

ugyanis az aggt herceg nem igen kifejlődött zenei hallással dicsekedhetett. Ennek dacára konokul ragaszkodott ahhoz, hogy az intézetnek, melybe járt, évszázó vizsgáján közreműködjen a zenekarban. Hiába volt minden rábeszélés és ellenvetés, a kis herceg nem tágitott s el volt határozva, hogy kiveszi részét a dicsőségből. És csakugyan, mikor kezdődött az előadás, mintha semmi sem történt volna, beállt, felnyitja hegedűtökját, áll a alá támasztja hangszert s várja a megadandó jelt. De az első vonórántásra látja, hogy a hegedű néma marad, hiába erőlködik, egy hangot sem tud belőle kicsalni. Társai titokban előre bezappanozták vonóját, hogy elfojtsák a fenyegető gixert. A herceg megfogadta a leczkét és soha sem nyúlt többé hangszerhez, hátat fordított az epedő kantilénáknak s ezután csak az ágyúk zenéjének hallgatására adta magát.

Még otthonosabb volt nálunk a Gräczban meghalt Württemberg Sándor herceg, kinek magyar nevével, Rhédey Klaudinnáról sokat irtak annak idején a lapok. A herceg a márczius előtti idők pesti társaságának népszerű és ismert alakja volt. Többször megfordult Budán József nádor udvaránál, kinek felesége az ő nővére volt. Legbensőbb barátja is magyar mágnaat választott, Török Miklós grófot, a híres bécsi színész, Buska Johanna férjét, kivel az akkori német színház páholyában s más nyilvános helyeken gyakran lehetett látni

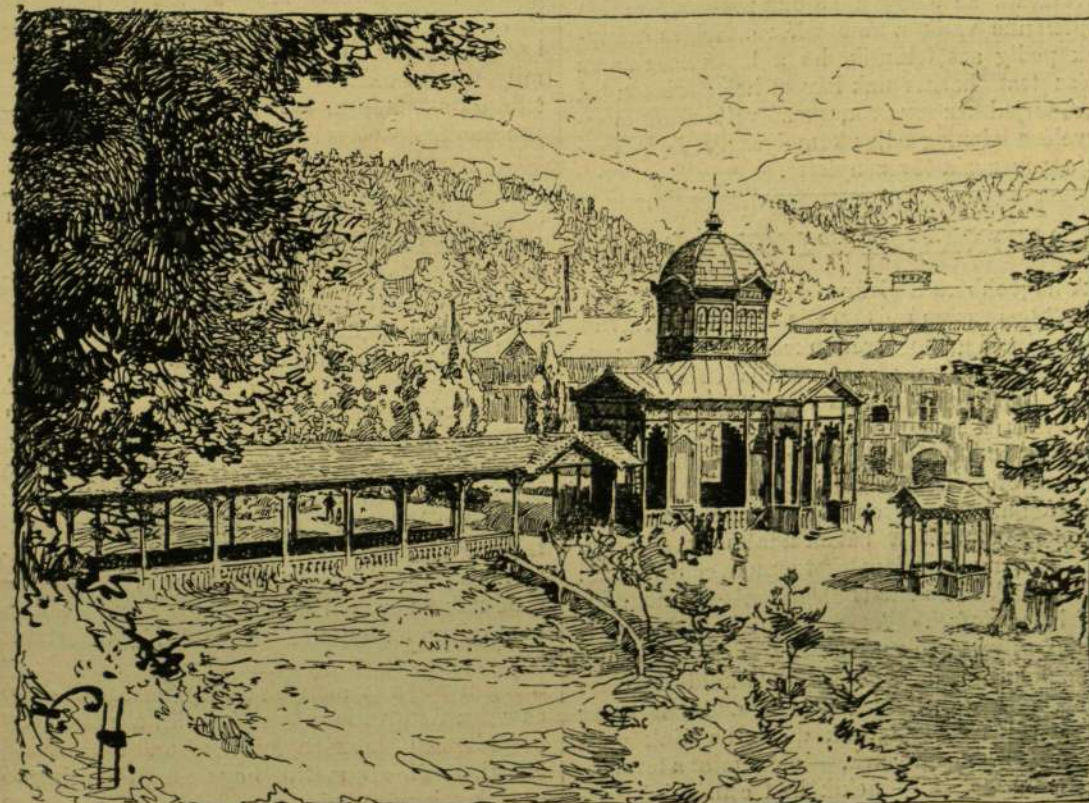
gavalléros alakját, melyet erősen napbarnította arca s késő vénsegeig feketén megörzött bajusza tett még jellegzetesebbé.

Nemes és emelkedett szellemű hűgáról, Mária Dorotheáról tudjuk, hogy a nádor három felesége közül ő volt az, a ki a legközelebb engedte magához férközni a magyar nép szívét. A mellett egyike volt kora legműveltebb nőinek, ki a bibliát is eredeti nyelven olvasta. S hogy férjét mily szeretettel övezte, tanja, hogy mikor egyszer a nádor betegesen feküdt, tízenyolcz napig le sem vetközve virrasztott ágya mellett. Jó

ERDŐ RÉSZLET.

Háry Gyula rajza.

Divald Károly fényképe után.

A FŐFORRÁS ÉS FÜDÖTT SÉTÁNY.

KÉPEK BARTFA FÜDÖBŐL.

A KÁROLY-FORRÁS.

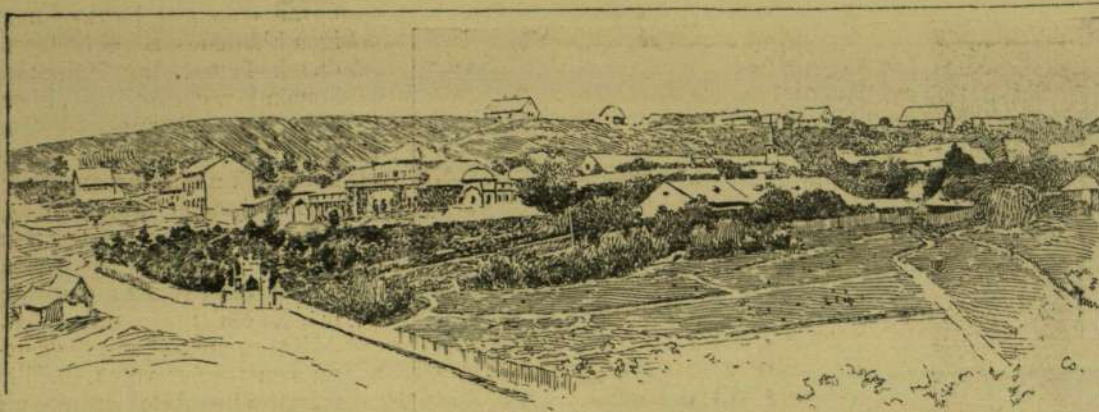
Háry Gyula rajza.

Divald Károly fényképe után.

AZ ÚJ FÜRDŐHÁZ.

KÉPEK BARTFA FÜDÖBŐL.

Plevje város.

lelke sugalta azt a cselekedetet is, hogy egy budapesti lelkészt, ki a szent háromság titka felletti töprengésében megőrlött, saját költségén küldött külföldre gyógyítani.

Benső, mely vallásossága semmit sem kicsinyelt, a mi az istenfélő buzgóság gyarapítására szolgálhatott. Egyszer egy Gül-Baba sirjához zarándokló arabot hivatott magához s úgy lelkére beszélt, hogy az arab még hazájába visszatérve is megemlékezett róla s több palack valódi rózsasolajat küldött a hercegasszonynak. Budát rendkívül szerette s legfőbb vágya volt, hogy itt, szeretett magyarjai közt halhasson meg.

De volt még egy Württemberg, a ki közel állott hozzánk, nemcsak atyafisága, hanem lelke legbensőbb érzelmei, költői hajlamai egész világa révén. A negyvenes évek melancholikussá költője, a magyar pusztai élet és a magyar tenger, a Balaton ékes szavú dalmoka ez — Württemberg Sándor. Az eszményi szép és dalias férfi, kakastollas zöld vadászkalapjával, a mint karsú arab lován magányos éjeken át kalandozott a keszthelyi partok holdfényes tájain, magyar nevének, Festetich Ilona grófnőnek családi birtokán s ki legszebb verseit S. Sándor álnév alatt írta, — a magyar faj temperamentumának sok vonását egyesítette magában: a határtalan szabadságszeretetet, melyért a bécsi cenzura a könyveit indexre is tette, az ábrándozó melancholiát, melyben családi bajain kívül szüntelen fejszaggatásának is része volt.

„Darázsfiésként van fejében” — mondogatta sokszor környezetének s legbizalmasabb baráti körben is nem egyszer borult hirtelen felhő kedélyére, a mikor ismét egy vállat megveregető baráti kéz vigasztalása elég volt ahhoz, hogy csapongó szilajságig hangolja.

Festetich grófnőtől négy gyermeke született, kiknek szerető atyjuk volt. Ezek közül Eberhard jeles táncszólam, a ki 67-ben egy koronázási indulót szerzett.

Költői tűz által fölemésztett életének rohamos mulását fájdalmas lemondással látta közeledni. Hetekig feküdt kertjének rózsabokrai közt, melyek betegszobájának üvegajtájáig vezetett, a hol csak egy szerető igralmas nővér ápoló keze s hí Nero kuttyaja voltak életének utolsó vigasztalói. Oldala mellett egy nyitott zongora, melyből néha-néha a tüzes zalai nóták egy-egy akkordját csalta ki reszkető keze — így hervadt el lassan a negyvenes évek e romantikus alakja s finom arisztokratikus költője, Lenau barátja.

Sajtnemes lelke előre megálmodta halálát, mikor egyszer álmában egy gyönyörű góth templomban látta magát, melynek magas tornyára felkapaszkodva, tetején egy másik megfordított tornyot vett észre. Azon is fel akart kapaszkodni teljes erőből, hogy fel egész az égbe jusson. De a mikor csúcsot ért és körültekintett, borzalommal látta, hogy apai sirboltján van, hol ősei fekszenek.

Regényes hajlamaira nézve különben jellemző, a mi halála előtt teljes 20 évvel érte. Akkoriban Württemberg Sándor a wildbadi fürdőben keresett gyógyulást egy vadászatot átlőtt tenyerére. Véletlenül a fürdés közben elvesztette gyűrűjét, melyet anyja ajándékozott neki s mindig magával hordott. Hiába kerestette mindenütt, a gyűrű sohasem került meg többé. A babonás köznép azt kezdte utolgozni, hogy a gyűrűt a forrás tündérére ragadta el, hogy magához kösse és magának eljegyezze az ábrándos költőt, a kit nem sokára el fog vinni a halálba. Maga Württemberg Sándor is hitt ebben s szo-

moru előérzettel beszélt közelgő haláláról, mely azonban csak 20 év után jött el érte, hogy beváltsa a villi fenyegetését.

Rokoni gyöngéd emlékek is üdvözölték tehát a württembergi királykisasszonyt azon a magyar földön, melyen nem egy Württemberg élt át szép napokat, s melyhez való vonzalmát a beteg királylányunk a magyar nemzet lovagias rokonszenve jutalmazta, melylyel ittélte alatt környezte vendégét.

A LÉPÉSEK HOSSZA A KATONÁKNÁL.

Mióta Molke tábornagy azon mondata, mely szerint a hadsereg ereje a katonák lábaiban rejlik, az utolsó 1870—71-iki nagy háborúban teljesen igazolódott, az európai hadseregek gyalogezredeinél a lépések számára és hosszára különös gondot fordítanak.

Az orosz gyalogkatonát percenként 112—116 lépést tesz. A lépés hossza 71 centiméter.

A német katona 114, nyolcvan centiméter hosszú lépést, az osztrák-magyar gyalogos pedig 115, hetvenöt centiméter hosszú lépést tesz. A francziák 120, hetvenöt centiméter hosszú lépésben menetelnek a gyalog vadászok kivételével, kik percenként 128 lépést tesznek. Hasonló ütemben menetelnek az olasz katonák a bersaglierek kivételével, kikől percenként 140, nyolcvanhat centiméter hosszú lépést követelnek, mely ütem azonban inkább csak díszmeneteknél fordulván elő, hosszabb ideig nem folytatható.

Tényleg az orosz gyalogkatonától percenként 79 métert, az osztrák-magyartól 85 métert, a francziától és olaszától 90 métert, a német katonától pedig 9 métert kívánnak meg.

Amde a francia seregben történt megfigyelésekből kitűnt, hogy oly esetekben, mikor a lépés hossza a test hosszával helyes arányba nem hozatik, a lábak fokozatos elgyengülése következik be s így a katona rövid idő múlva képtelenné válik a menetelésre. Helyes arányának pedig azt tekintik, ha a lépés hossza az egész test hosszának három heted részén túl nem terjed. Az erre vonatkozó változások megfigyelése jelenleg teljes komolysággal foglalkoztatja a francia fővezénylőt.

KATONÁINK PLEVJÉBEN.

A nagyobbára a főváros és Pestmegye fiaiból álló 32-es számú és Mária Terézia királynő nevét viselő gyalogezredünkről kívánunk megemlékezni, melynek három, teljes hadi létszámban levő zászlóalja mintegy 1600 főből álló legénységgel, a budai 14-ik műszaki zászlóalj egyik szakaszával, stb. két év óta van lenn helyőrségen Plevjében. Olvasóinkat bizonyára érdekelnifogja, hogy milyen ott a katonalelet, a messze távolban, honnét a bakák unalmokban sűrűn küldik az ingyenes leveleket, ezáltal ezimírassal: „K. u. k. Feldpost, laut Regiments-Commando Befehl portofrei.” Az érdekes baka-leveleket itthon szívesen olvassák; legtöbb ezzel a melancholikusan hangzó kelettel küldi levelét: „Törökország gödrös határából”. Ez a határ alkalmasint azért tetszik derék bakáink előtt olyan nagyon gödrösnek, — mert mint a levelekben panaszkodják — nekik kell csinálniuk szabad óráikban az utakat, követ torni és elkaparni a sarat. Ez bizony nem olyan kellemes, mint egy páros séta a Városligetben, mert Plevjében most is más a katonák regulája,

mint itt a fővárosban, a mennyiben ott legalább formailag ugyanolyan, mint háború idején. Órállásra mindég töltött Mannlicherrel mennek, s ha vizért messzebb küldik le a völgybe a bakát, szuronyos fedezet kíséri a pléh kantát. Mégis mikor ősszel visszatérnek tapasztalatokkal gazdagon szülőföldjükre, változatos életmódjukat büszkén — sokszor megtoldva — mondják el a hozzájuk tartozóknak.

Boszniának és Hercegovinának művelődési haladásáról sokat olvassuk a napilapokban. Szerajevó utcáin egymás után tűnnek el a régi rozoga törökös épületek, míg helyükön újabb európai bérházak emelkednek, miáltal a rendetlen utcák folyvást szépülnek, s a város emelésére ez idén már villamos vasutat és világitást is rendeztetett be a kormány.

A megszállott tartományokon kívül van nekünk egy érdekes katonai területünk Boszniától délre, a Lim folyó és Montenegró között is, a melyről sokan csak azt tudják, hogy ezt monarchiánk hadserege az 1878-iki berlini kongresszus értelmében szállotta meg. Erre a területre 1879 szeptember havában minden fegyveres összeütközés nélkül vonultak be csapataink és parancsnokság állomásoz ott. A terület neve katonailag sandzsák Novibazár, mely a hason nevű pasalik alá tartozik, melynek éjszaki részét képezi Plevje. Itt tölti el a mi házi ezredünk a hosszú három évet Thour ezredes parancsnoksága alatt, ki Dessović tábornokkal együtt valóságos atya nemcsak katonáinknak, hanem az odaváló lakosságnak is; kik nem rég saját költségükön iskolát állítottak fel, az elhalt katonák sírjára pedig sírkövet emeltettek.

Ezen a közös területen, melyet a török császári hadsereg több zászlóaljával együttesen tart megszállva monarchiánk, a mi részünkről Dessović vezérőrnagy, a török részről Szulejman pasa a fő emberek Plevjében, kik mind a ketten úgy saját katonai alárendeltek, mint a lakosság tisztelgetést megnyerték, a mi pedig nem kis dolog volt, mivel a mi katonaságunk szokásai csodálatosan elütnek az ottani töröklakosság és katonaság szokásaitól. Dessović dandárparancsnok a katonaságon kívül főnhatósággal bír ott a monarchiából oda települt összes polgári személyek fölött, mely tekintetben és a török pasával, Szulejmannal, való közlekedés közben Para konzul (hivatalosan a polgári komisszárius) viszi a közvetítést. A török katonasággal a mieink a legbékésebb egyetértésben élnek úgy Plevjében, mint a szomszédos Prjepoljében. Érdekes, hogy egymással oly keverék nyelven beszélnek, a melyben van magyar, német, török, francia szó, alapja azonban a szerb nyelv. Ezt a vegyes nyelvet úgy a mieink, mint a török tisztek hamar megtanulták.

A király születésnapján s más ünnepélyes alkalmakkor a török tisztek s a műveltebb török hivatalnokok a pasa vezetése alatt a mi tisztjeink vendégei, s hasonlóképp a mieink is hivatalosak a törökök vallási és katonai ünnepeire, a melyeknek a szultán trónra léptének évfordulója, a bajram-ünnepek, stb. A családok dandárparancsnok vendégszerető háza a társas összejövetelek rendes helye, a hol azután a török vendégek és a pasa kedvéért francia nyelven foly a társalgás. Magyar szót az ezred tisztjeink és a legénység magyar részén kívül a generális úr család-jánál is folytonosan lehet hallani. Sok Magyarországból betelepült kereskedő van ott, a kik magyarul beszélnek, de már a benszülöttek közül is sokan megtanulták nyelvünket a magyar csapatokkal való hosszas érintkezés alatt, így a kantinosok és a katonai szállítók.

Plevje vidékének szépítésére sokat tesz az, hogy a legnagyobb részt kietlen köves vidékeken a katonai őrállomások környékére a katonák földet hordtak, fákat ültettek s kerteiket rendeztek be; a kellemességen kívül egy igen praktikus hasznát is biztosította a gondos dandárparancsnok az éveken át folytatott munkának, a mennyiben az ő rendelkezése zöldes kerteket rendeztek be, s így lehetségessé lett, hogy a legénység a termények fölhasználásával olcsó és egészséges vacsorában részesül, a mit bizony a budapesti kaszárnyaudvarokon nem lehet elérni. Említésre méltó, hogy annyi virginizáló és feketekávázó bakát sem lehet a fővárosban látni, mint itt, Novibazárban, a hol a katonák feleáron kapják a dohányt és virgináciát, s 2—3 krajczárért egy csésze illatos törökkávát ihatnak. A legénység zsoldját aranyban, tehát 20 száza-

Népünnepély a Plevje melletti trojeai elhagyott kolostorban.

lékos agióval fizetik, azonkívül különböző pótlékokat is adnak, melyek a határszéli állomásokon a budapestinek kétszeresére, vagy háromszorosára rugnak; sok katona küldött már a megtakarított pénzéből pár forintot eskát haza. Ha az ember Plevjében egy bakától megkérdezi, hogy honnan kapta újdonsatját ezüst óráját, azt nyeri feleletül, hogy összezsugorgatott hadipótlékán vette.

A mi a katonai kiképzést illeti, nagy haszonnal jár a terepnek szabad használhatósága, mert ott ugyan nem kell kerülni a friss vetéseket, nem lévén másutt szántható föld, mint a völgyek keskeny ölében egynehány száz lépésnyi kiterjedésben. Itt fejlődhetik ki a parancsnokok önállósága, s a katona nem kényszerül egész nap a kaszárnyáját súrolni, hanem egész szolgálati idejét a kiképzésre használhatja. Az egyetlen munka, a mi a katonának kellemetlen, az országútnak kavicsolása; az utak fenntartásáról ugyanis a katonaság gondoskodik. Az országút határtalan sok kanyarúlattal mássza meg az egymást érő sziklás hegyeket; minden ilyen kanyarulatnál egy-egy hid van, mely hidak fentartásáról a Budapestről lerendelt hidász-szakasz gondoskodik. E derék hidászoknak ugyancsak kijut a munkából, mert a roz mőnőségű anyag miatt a hidakat folytonosan újítani kell, s alig hogy egy hidat kijavítottak, telefonon parancsolják őket az országút más részére, a hol ismét új munka vár rájuk. Az a néhány hidász megújít egy nyrón

80—100 hidat, sőt télen sem szűnik meg egészen a vándoréletük, mert az országútát a postaközlekedésre kitérő karban kell tartani. Szorgalmas munkájukért az elismerésen kívül még munkapótlékot is kapnak, úgy, hogy kevés baka tud olyan bőven költeni, mint egy budai hidász a hónap elején.

Fontos dolog ott lent a víz, mert a nedvességet áteresztő sziklás kőzetben a kútak furása lehetetlen, s mert a katonai őrállomások a hegyek magaslatán lévén, ott a viztartó réteg primitív eszközökkel el nem érhető; a katonaság a forrásokat használja; így katonailag nagyon fontos a források épségben tartása s újakra keresése, ha a régi kiapadt. Az őrállomások a szükség esetére eliszternákkal vannak ellátva, de azok vizét csak akkor issza a katona, ha más nincs.

Némely állomás vízvezetékkel van ellátva és sok nagyváros megirigyelhetné azt a kitérő forrásvizet, a melyet ott a katonaság a forrásokból bevezetett; az igaz, hogy nem göszivattyúk hajtják a vizet a vízmeleencékbe, hanem fecsőveken foly az saját esésével; de így is csodaszámba megy ott ez és sok más a katonaság által foganatosított munkát a belakók keleties hátramaradottságához képest.

E helyen megemlítsük méltó, hogy Novibazárban az emberek még faekével szántanak s nyáron egész nomád-életet élnek. A szabadban eltanyázik a pásztor az egész nyáron át, s megelégszik sovány sótalan és lapos kenyérével s fekete kávéval, a melyet akármelyik meg tud magának főzni, s mégis oly egészséges, szép növesü emberek vannak ott, hogy akármelyik gárdába beillenének; de tagadhatatlan, hogy a lustaságban sem versenyezhet velők senki. Alacsony összetakolt szekereiken tömör fatöngök (korongok) vannak kerek helyett, s oly szélesen vannak szerkesztve, hogy a belakók nem is szeretnek az országúton járni, mert kitérni nem tudnak, s valóságos közlekedési akadályokat okoznak. Útszéli tanyáik, a melyeket otthonnak hívnak, jellemzetesek egész Törökországban, minden útas megáll ott, hogy a fekete kávéját beszűsölhesse. A török esendőrség teendőit is a katonaság végzi s ép annyira a pasa fenhatósága alá tartozik mint más egyéb hivatalnok. Ott mindenkit tegeznek, s ha valakivel beszédbe ered egy török, akár milyen! szurto is, kezét nyújtja felénk, s ha azt el nem fogadjuk, meg-

sértve érzi magát. Vallási és családi tekintetben már Törökország e legészakibb kerületében megvan az a fanatizmus és elzárkózottság az idegenekkel szemben, a melyet vallásuk parancsol s alacsony műveltségük elősegít.

Katonáink legnagyobb kíváncsisággal várják a postaköcsi megérkezését, a mi nehány őrállomáson egész eseményszámba megy, a rajta utazók a bűmület tárgyai, s ha levelet nem visz is a katonai konduktor, bizonyosan visz valami újságot. Örömmel várják tehát a katonák a posta megérkezését, hogy 5 napig útban lévő leveleiket minél előbb mohón elolvassák. Plevjétől kezdve már a postaköcsi közlekedése is meg-szűnik s Prjepoljeig öszvéren halad az további, sőt Prjepoljetől Pribojig már csak egy gyalogos posta-örjárat közeledik, az is mindenütt fegyveres kísérettel mellet.

Egyik képünk a korábbi évekből azt ábrázolja, mikor a Gotovicza és Plevje közötti őrállomáson a parancsnok riadót fúvat a messze távolból hallatszó gyanus jelek miatt, mire az őrség fegyverbe áll, az őrállomás falain található lörésekből és ablakokból fegyverek állanak ki, a legénység tüzelésre készen; a lovas ordonancz a további parancsot várja. Második képünk az őrségfelfutást ábrázolja a határ szélén levő Metalka nevű közös őrállomáson, hol a török tiszt búcsúzik a mieinktől, kik bevonulnak Čajnicá őrállomásra. A legénység szívesen hagyja el ezen őrállomást, bár még egyszer annyi zsoldot kap, mint itthon; de rendkívül nehéz a szolgálát, bár szabad és olcsó az élet ezen vadregényes helyen. A harmadik képünk a Plevje melletti trojeai óriási kiterjedésű elhagyott kolostorban egy szerb-bosnyák népünnepélyt ábrázol, hol a 32-es bakák zenekara hangversenyez. Negyedik képünk a Plevjében állomásozó osztrák-magyar és török tisztikart ábrázolja; elől a bekötött felszemű Appel lovassági tábornok, Bosznia katonai parancsnoka látható, mellette balra Dessović tábornok, tőle balra a nagyszakállú török katonai parancsnok, Szulejman pasa, míg a hadtestparancsnok háta mögött a második sorban ott áll Thour ezredes, a 32-es ezred parancsnoka. E kép élénken magyarázza azt a barátságos jó viszonyt, mely a két különböző állam katonasága közt fennáll. Ötödik képünk egy eredeti, nagy fáradsággal összegyűjtött különböző boszniai és hercegovinai népviseletről összeállított társaságot ábrázol a Plevje melletti Boljanic őrállomáson. Hatodik képünk Plevjét tünteti fel, a hol most már rendezett és állandó jókarban tartott épületek és utak hirdetik azon jólétet, melyet ott csapataink teremtettek. Hetedik képünk azt ábrázolja, hogy a messze földről öt nap alatt érkező postát körülveszi a kíváncsiak serege, hogy kinek mit hozott a posta? Nyolcadik képünk egy katonai vízkérésést ábrázol; ugyanis sokszor a rendes forrás vize elfogy, s ilyenkor az illető őrállomás parancsnoklő tisztje köteles személyesen utána nézni az iható forrásviznek, melyet feltékenyen őriz az ottani lakosság és vigyázatból sokszor fegyveres kísérettel meri-

Szerb leány a kátrál.

Török asszony és leánya.

Szerb asszony.

EGYVEEG.

* Hajótörések. Ujabbán ismét nagy szerencsétlenségek híre érkezett a tengeréről. Két személyszállító nagy hajó pusztult el: az egyik a francia „Don Pedro” gőzös, melynek 299 utasa közül, kik nagyobb részt olasz kivándorlók voltak, csak 26 embert sikerült megmenteni; a másik az amerikai „Colima” nevű gőzös, mely Mexikó partjai mellett szenvedett törést; ennek 192 utasa közül csak 19 tudott megmenekülni.

* A legnagyobb pékműhely jelenleg Brooklyn amerikai városban van. Naponként 350 ember dolgozik itt s 70,000 kenyert készítenek, melyeket 100 külön e célra szolgáló kocsik hord szét New-Yorkban és környékén.

* A fagyos szenteket Franciaország némely vidékén azzal is kitüntetik, hogy ha az ő napjaikon borús idő van, harangoznak tiszteletükre. Ha ez sem használ, különösen a szőlőtermesztők kátrányt égetnek, hogy annak füstje mególmazza a hajtásokat a meglagyástól.

* A leghosszabb folyó a földön, mely egyáltalában nem hajózható, az 1000 kilométer hosszú Dakon folyó; különben a Yukon, Lena s más sarkvidéki nagy folyók is alig használhatók hajózásra.

* Csinos meglepetés. Vilma, a kis holland királynő, nemrég meglátogatta Maastricht mellett a híres földalatti barlangokat, melyekben több nevezetes látogató, köztük a nagy Napoleon s egy pár hollandi király sajátkezű névfeljegyzése van. A kis királynőt felszólították, hogy atyja neve mellé írja a magáét. Midőn azonban hozzá akart kezdeni, egy-

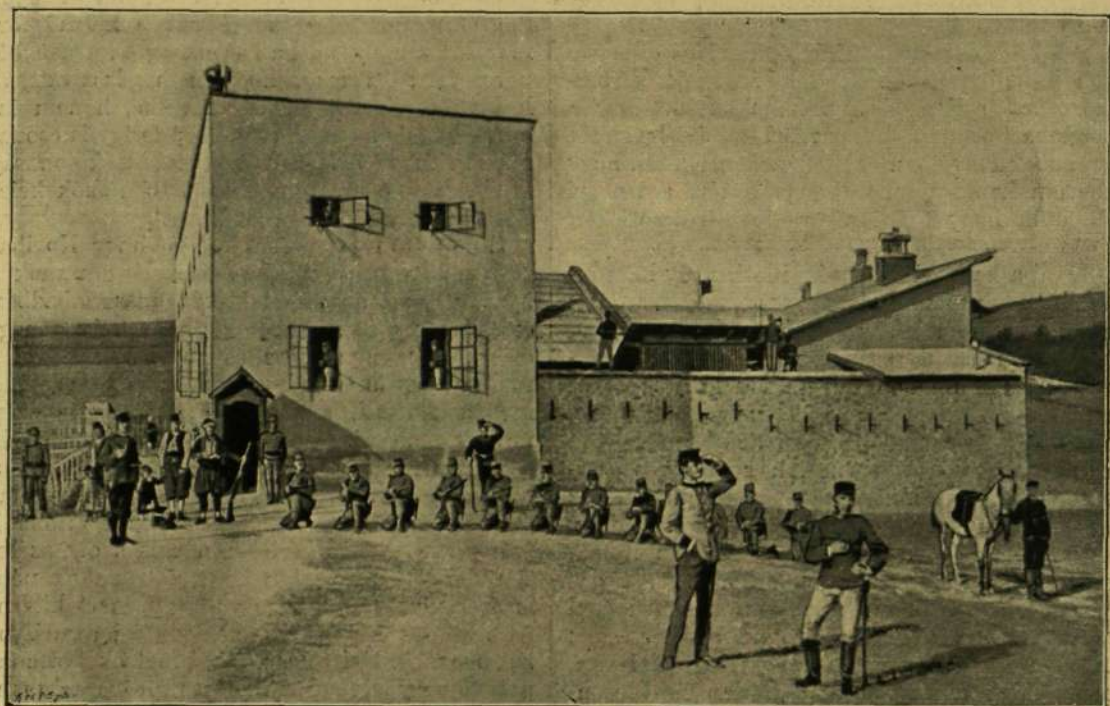

Appel szerajevói hadtestparancsnok, lovassági tábornok és Szulejman pasa török parancsnok, környezetükkel.

tenek az ily féltett forrásból. Három kisebb képünk egyike egy lefátyolozott török nőt ábrázol, a másik egy szerb menyecskét és egy szerb leányt a kútnál.

A messze távolban lévő háziezredünk fiainak legfőbb óhaját az volna, hogy ha a jövő évi kiállításra visszatérhetnének a fővárosba. A napi lapok egy időben gyakran foglalkoztak e kérdéssel és némelyik azon örömdetes hírt hozta, hogy ősszel visszatérnek, de az illetékes katonai hatóság nyilatkozata szerint ez lehetetlen, mivel a béke idején kidolgozott mozgósítási tervet nem enged ily csapatátelhelyezést, legfeljebb a király különös kegyelme segítené a dolgot. Kammermayer polgármester, mint e sorok írója előtt kijelentette, maga is nagyon érdeklődik e kérdés iránt, de a közgyűlésen honnan a kezdeményezésnek kellene kiindulnia, még eddig senki sem szólalt fel e tárgyban. Remélhetőleg azonban az őszi közgyűlésen napirendre kerül a dolog, s kérelmezni fogják a háziezred haza rendelését, hogy az ezredéves kiállítás alkalmából a budai Vármezőn tervezett katonai ünnepélyeken ne idegen ezred, hanem a házi ezred vonuljon fel a király előtt, mert más-
különben csak 1896 október végén, tehát a kiállítás bezárása után jönne vissza az ezred.

Markó Miklós.

Védelmi állás betanulása esetleges rablótámadás ellen.

szerre három törpe ugrott ki a barlangból s így kiáltott: „A mi kötelességünk III. Vilmos király névjegyzésére ügyelni; ki vagy te, hogy neved ide mered írni?” A kis királynő nem ijedt meg s méltósággal felelt: „En vagyok az ő leánya s utódja Hollandiatriónján.” A törpék erre meghajtották magukat s eltávoztak és a kis királynő felírta nevét.

* A hét napjainak száma nem mindenütt hét. A Kongo némely vidékén a benszültöttek 4 napot számlálnak egy hétre, a kínaiak és tibetiek 5-öt, melyeket elemeik szerint vas, fa, víz, toll és föld névvel neveznek el. A régi rómaiaknak 9, a görögöknek s a francia forradalom híveinek 10 nappal álló hetük volt.

* Változott életmód. Egy Javoska Sufianska Jozefin nevű nő, ki előbb Szentpétervárt grófnő volt, most a brooklyni posta palota előtt napilapokat árul és jó haszonnal.

* Bolond fogadás. Három francia ember versenyzett, hogy melyik iszik meg több vizet. Az egyik 13½ litert, a másik 10, a harmadik 8 litert ivott meg egyfolytában, azonban a bolond fogadás következtében mind a három csakhamar elhunyt.

* Vándorló színházak. Az amerikaiak leleménységéről tanuskodik, hogy egy vállalkozó színház-igazgató közelebb külön hajót szerelt fel, melylyel nyáron a híresebb tengeri fürdőkben és városokban körutat tesz, hogy azon helyeken színi előadásokat rendezzen. A színház magán a hajón van, valamint a színészek lakóhelyei s más helyiségek is, s így a színház aránylag kevésbe kerül.

* Az amerikai nők sokkal többre becsülik az orvosi tanfolyamot, mint bármely más. Jelenleg 2500 orvos van az Egyesült Államokban, s csak 285 papnő.

LEVELEK KIELBŐL.

I.

A kiel-i öböl hosszúkas medrét sűrűn lepte el a hajó-óriások. S ezek a fekete szörnyetegek, bőmbőlő ágyúkkal ellátott tengeri rémek katonás rendben sorakoztak a fehérre festett, karsú császári hajó körül.

Alacsony heglánczok nyúlunk itt le az öböl széléig, melynek homokos partjait a fekete embertömeg sűrűn lepte el, rajonként gyűlve az ünnepély helyére. Egy parti ágyú dörgő hangja adta hírül az ünnepség megkezdését. Vilmos császár letette a csatorna zárókövét, s ezzel az utolsó kalapács-ütéssel a hatalmas alkotás befejezését nyerte. Az egyes ágyúszóra hatalmas visszhangot adott az öblöt megszálló hajóraj. Az acéltornyok pörögve fordultak meg tengelyük körül s rejtett ágyúik siketítő morajjal okádták magukból a fojtó fehér füstöt.

A német ágyúzásadok ütemes tüzelését hasonlival viszonyozták az angol ágyúk; a francia, svéd és osztrák-magyar lövekre megszólalt valamennyi többi nemzet tengeri ágyúja, s Európa üdvírianását viszonyozta a büszke Amerika.

Alakok Boljanic örömlomáról.

A biennen-alsteri kivilágítás, a fölfelé törő tűzijátékok rengeteg sokasága, a festői fény-özön, mely messze bevilágította az öblöt, méltó volt Hamburg városához.

Aztán az átvonulás a csatornán, végig a kiel-i

ünnepélyes bemutatása a nagy műnek. Mesteri alkotása ez annak a germán hatalomnak, mely korunkban annyi szerencsével szerzett magának tiszteletet úgy háborúban, mint békés műnei által.

Ifj. Hegedüs Sándor.

II.

Tisztelt szerkesztő úr!

Az új tengerközi csatorna zárókövén írom e sorokat, szinte belefáradva a sok nézésbe és hallásba, mivel e napok alatt itt egymást érték a legkülönfélébb ünnepségek, melyeknél természetesen igyekeztem jelen lenni, a hol csak szerető tettem, már csak azért is, hogy — mint ígértem — fényképi fölvételeket készíthessek, s mint amateur vettem is fel egyes fényképeket úgy Kielben, mint Hamburgban, a melyeket meg fogok küldeni a „Vasárnapi Ujság”-nak.

Nevezetes részlete volt az ünnepségek a holtenai nagy császári ebéd, mely egy, a szárazföldön épített óriási hajóban ezer személy részvételével tartott. Ez a császári ebéd rendkívül fényes volt; egy-egy terítéke 200 márkába került a kincstárnak, s az asztalokon minden ezüst és arany volt.

A nagy lakoma után tűzijátékok voltak, melyeket az egyes államok hajóin rendeztek. Szinte szembeötölt, hogy miképpen igyekezik egyik állam a másikon túltenni. Ezen nagy versengésben első az amerikaiak voltak, kiknek — mint mondják — százezer dollárba került tűzijátékuk.

Amerika egyáltalában túltett a vén Európán; négy oly remek páncélos hajóval képviseltette magát ezen a nemzetközi ünnepélyen, melyek méltó bámulatot keltettek. Négy, 120 méter hosszú s 3—4 kéményes, tiszta fehérre mázolt hajót mutattak be, melyek Amerika legjobb és leggyorsabb járatú hajói. Tekintélyesen volt képviselve Anglia és Olaszország; mindegyikük kilencz-kilencz páncélos és torpedó-hajót küldött. Franciaországnak 3 hajója volt jelen; Ausztria-Magyarország négy hajót küldött, me-

Vizesedények megtöltése katonák által Plevje környékén.

Az ágyúk fehér füstje gyöngye ködként terjedt el és ült meg az öböl hajlatán, s a nyugvó hajókról felhangzottak a nemzeti himnuszok dallamai.

Az egyhangú német induló után fölhasant a „Marseillaise” lüktető akkordja. A néplkesedve éltette császárt, ki hadi hajóján járta sorra a vendéghajókat.

Egy-egy fehér tengerisírály ijedt szárnyecapással rebent föl a tiszta ég felé, föl a magasba honnét végig tekinhetni az egész fensíkon s szabadon látni a hatalmas csatorna minden kanyarulatát, a mint küzdve a hegynyúlványokkal, keresztül töri magát a szárazon.

Holtenan előtt van felszakítva az öböl partja s erős zsilepek zárják el a bejáratot. Itt van az a vízből feltörő hatalmas köpöllér, melyen Vilmos császár családi czimere díszlik.

A csatorna-meder kanyargva vonul innen Hamburg felé, s magas dombok között vajt útját szédítő magasságban két helyütt lépi át a vasút egy-egy merész ív híd.

Ezek a nagyszabású hidak biztos szerkezetekkel továbbra is állandósítják a két part közti közlekedést s erős kapcsol gyanánt tartják össze az immár egészen szigetett lett Dániát a szárazszal.

A kundi tó mélyét áthasítva, Brunsbüttelnél az Elbe partjához ér a csatorna, hol szintén zsilepekkel záródik be.

A mily hatalmas az alkotás, olyan volt a megnyitás ünnepése is.

gátakig, egymást követő, meg-megújuló ünneplő jelenetek egész sorára adott alkalmat. Minden újabb helyen vakító tűzifény, süketítő ágyúzás üdvözölte az elhaladó menetét. Így ment végbe

A katonai posta átvétele Plevjében.

KÉPEK PLEVJÉBŐL. — SZÉKELY LÁSZLÓ AMATEUR FÖLVÉTELEI.

Az őrség felváltása a metalkai határőrállomáson.

KÉPEK PLEVJÉBŐL. — SZÉKELY LÁSZLÓ AMATEUR FÖLVÉTELEI.

lyek szintén figyelmet keltettek remek alkutakkal.

Az ünnepélyek főreszei már lezajlottak, az ide özőnlő idegenek legnagyobb része már útban van hazája felé, hogy ottan elmondják a látogatást. Hivatalos kimutatás szerint Kiebben 150 ezer szobát adtak bérbe. Ha most átlag egy szobára két vendéget számítunk, a mit bátran tehetünk, — mert voltak esetek, hogy négyen, sőt öten is háltak egy szobában, — akkor arra az eredményre jutunk, hogy 300 ezer vendéget volt képes ellátni egy város, melynek rendes lakossága a százszázötöt sem közelíti meg.

Természetes, hogy ezen nagy sokadalomhoz képest a szobák és ételek ára rendkívül felszokott. Voltak, a kik 60—70 márkát fizettek egy szobáért és egy közönséges polgári ebédért 10—15 márkát. Ezeket az árakat az idevalók elkeresztelték csatorna-áraknak (Kanal-Preis).

A kiel polgárság június 22-én rendkívül fényes faklyamenetet rendezett királyi vendégei tiszteletére, melyen 6000 faklyás vett részt a polgármester vezetése alatt, ki, midőn a császári palota elé érkezett, szép beszédben üdvözölte a császárt. A császárné csak ritkán mutatta magát. Egy nem sokára bekövetkező öröndetes családi eseménynek tudják be a nyilvános ünnepségekről való távolmaradást.

Meg kell még említenem, hogy a dán király ő felsége valamennyi időzõ hírlapirót meghívott egy rendkívül udvarias levélben Kopenhágába. Kijelentette, hogy mihielyt a német határt átlépjük, az ő vendégeinek tekintsük magunkat. Ezen kirándulásról külön levélben fogok megemlíteni.

Kiel, 1895 június 23.

Lord Albert.

Előfizetési fölhívás.

A „Vasárnapi Ujság”, a legrégibb magyar szépirodalmi és ismeretterjesztő képes lap, eredeti elbeszélések és életképek, részben illusztrálva, közöl Jókai Mórtól, Mikszáth Kálmántól, Baksay Sándortól, Gyarmathy Zsigánától, Herman Ottónától, Petelei Istvántól, B. Büttner Linától, Szívós Bélától, Kazár Emiltől, stb., s hogy az eddigienél még jóval több szépirodalmi olvasmányt nyújthasson olvasóinak, 1895. évi januártól kezdve hetenként egy félével bővíti. „A Vasárnapi Ujság regénytára” című állandó szépirodalmi melléklettel jelenik meg, mely, mint a fölap, szintén művészi képekkel van díszítve.

A „Vasárnapi Ujság” társalapja, a most már 41-ik évfolyamában lévő „Politikai Ujdonságok”, melyet mint az események hű és részrehajlatlan előadója, valódi házaspárnak ismert el a magyar olvasó közönség, a hét eseményeit kellő magyarázattal ellátott gondos, tömör összeállításban tárja az olvasó elé, úgy, hogy a közönség együtt találja benne mindazt, a mi a napilapokban elsőként jelen meg, s így e lap kivált vidéken, hol a postajárás a napi értesülést különben is megnehezíti, a napilapokat is sok tekintetben pótolja. A „Politikai Ujdonságok” állandó melléklete a „Magyar Gazda” című gazdasági és kertészeti képes lap, s ezen felül rendkívüli mellékletekkel is bővíti lesz a lapnak hetenként másfél s minden második héten két nagy ívre terjedő tartalma.

A „Politikai Ujdonságok” újabb mint képes ujság jelenik meg, s minden száma a napi eseményekre vonatkozó több képet közöl.

Előfizetési árait évnegyedre:

A „Vasárnapi Ujság” 2 frt—kr.
A „Vasárnapi Ujság” a „Világ-
krónika”-val együtt 2 frt 40.
A „Vasárnapi Ujság” és a „Politikai
Ujdonságok” 3 frt—
A „Vasárnapi Ujság” és a „Politikai
Ujdonságok” a „Világkrónika”-
val együtt 3 frt 40 kr.

Az előfizetések a „Vasárnapi Ujság” és „Politikai Ujdonságok” kiadó-hivatalába, Budapest, Egyetem-utca 4. küldendők.

Gróf Kiemannsegg Erich, az új osztrák miniszterelnök.

(A „Politikai Ujdonságok” legutóbbi számából.)

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

Költemények. Irtá Petrovics László. Kis-Szeben, 1895. Ritkán érezzük annyira, hogy mily nélkülözhetetlen kelléke a versnek a szép forma és zenei nyelv, mint Petrovics László költeményeinek olvasásakor. Lángoló hazaszeretet, mély vallásosság, eszményi szerelem, meleg családi érzés, őszinte kegyelet a nemzet nagyjai iránt, szóval a legnemesbb emberi érzelmek szólnak meg e versekben, és mégis a kötet végig lapozása után unalmat érzünk, nem lelki gyönyört, mert hiányzik belőlük a költői erő lüktetése, szárnyalás, a szín, a hangulat. Hogy mennyire nem tud a nyelvvel bánni, példa rá a következők verszak.

„Azt kérdeitek, miként vagyok? —

Nem tudok mást rá felelni:

Szárnyaszegetetűk sá étlenül

Hogyan tudná magát lelmi?”

Ily nyelven, ha annyi tartalmat tudna is belé önteni, mint Goethe öntött „Sas és galamb” című költeményébe, nem tudva élvezetet nyújtani. Nem egyszer oly zavarosnak beszél, hogy alig lehet megérteni, pl. a „Mih beszélnek” című versben azt mondja, hogy a nőt nem imádni, hanem szeretni kell, aztán így folytatja:

„Mert tisztelsz, imádsz, bókolsz, szeretlek

Ha véli hölgyed . . . nem szerelem,

Az igaz értem nem tudja okát,

Mért támadt, uralg a kebelén.”

Itt azt akarja mondani hogy: „nem szerelem az, ha hölgyed csak azért szeret, mert tiszteld, imádsz s bókolsz neki; de nem hisszuk, hogy sok ember akadna, a ki egyszeri olvasásra megérti. A megértést azonban nem a gondolat mélysége teszi nehezé, hanem a kifecsközött nyelv. Szereti a cifra kifejezéseket is, pl. a „Tele van a szívem” című versben gondolatai „szavaknak csokrából szép bókokat fonnak”. Ilyenforma az „érzés-virág” is. A rozszavak iránt is különös előszeretettel viselkedik, csüggedetlen helyett „csüggetlen”-t, megvigasztal helyett „fölvigaszt”-ot mond stb. A kis kötet — melynek, mellesleg megjegyezve, tartalomjegyzéke sincs — csaknem kizárólag lyrai költeményekből áll. De van egy pár elbeszélő is, a románca szerű „Püpos Áron” elégelevenen elbeszélve, s „A csalán” című hosszabb rege, mely bár el van nyújtva s itt-ott akaratlan naivsággal is szenved, szintén figyelemre méltó. A füzet sikerültebb darabjaiból mutatványul álljon itt a következő kis költemény:

Csak kis fészék.

Csak kis fészék a lakásom,
Bátor benne egy rakáson;
Semmi, semmi fényűzése,
Nem cserélnek mással még se.

Csak kis fészék a lakásom,
De nagyobbra nem vágyom;
Mellétem jó feleségem
Palotává teszi nekem.

Kiesi bizony a mi fészünk,
Mégis ketten alig férünk,
S mégis befér egy menyország:
Benne lakik a boldogság.

Magyarműkincsek című, öt kötetnyi diszmunkát tervez a Műbarátok köre. A millenium alkalmából kívánja összeállítani az albumban a magyar vagy hazai vonatkozású műemlékeket, műtárgyakat, a Bácsben és Budapesten őrzött remekműveket, az udvari muzeumok történelmi nevezetességű fegyvereit, műipari kincseit, magyar tárgyú falképeit és kódexekinek legszebb darabjait, a budapesti muzeumok, a képtárak, könyvtárak és amatőr-gyűjtemények ritkaságait és azonkívül az ország legkiválóbb építészeti, művészeti és műipari képeit, mintegy száz különálló műemlékben és számos, a szöveg közé nyomott rajzban. A szöveget kiváló írók, tudósok írják.

Az első és második kötet a Bácsben és Budapesten őrzött remekműveket ismerteti; a harmadik hazánk nyugati és délnyugati részét, a negyedik Felső-Magyarországot, az ötödik Erdélyt tárgyalja. Minden kötet 1520 ivnyi szövegből és husz műemlékkel áll. A műemlékek Kádár Gábor párisi műtermében készülnek. A szerkesztő: Radics Jenő. E munka 600 magyar és 200 francia példányban jelenik meg, ebből száz magyar és 200 francia példány eladó, a többi tagilletménye a műbarátok körének. Egy példány ára 250 frt. A vállalat izléses diszkrét meggyőző felvilágosítást nyújt mindenkinél az a mutatványfüzet, mely a vállalatra hívja föl a közönség figyelmét. A nyomás, papír, betű talán a legszebb, a mi a Franklin-társulat nyomdájából, de egyáltalán magyar nyomdából kikerült. Ez lesz a legszebb nyomás magyar könyv, nagy nyegedrét, igazán „királyi” folio. A képek remek kivitelű, gyönyörű szép metszetek, Párisban, de magyar ember műhelyében készültek. A munkához Jókai Mór írt előszót.

A magyar nemzet története, az Athenaeum kiadásában és Szilágyi Sándor szerkesztésében füzetekben megjelenő nagy munkából a 28. 29., és 30. gazdagon illusztrált füzet került könyvtárcsra. Ezekben befejezést nyer a második kötet második könyve, mely Kálmán király és Almos herceg, valamint a kereszties hadjáratok, Horvátország és Dalmácia meghódítása, az orosz hadjárat, a világi és egyházi törvényhozás, végül Kálmán király családi viszonyai történetét foglalja magában. Megkezdődik a harmadik könyv, melynek főcíme: „A görög befolyás kora”; dr. Marczali Henrik írja, s erre a korszakra vonatkozólag is számos új történeti adatot hoz fel. A 28. füzetnek mellékletül van csatolva Székely Bertalan festőművészünk képének: „I. Endre király koronázásának” fénynyomata, melynek eredetije a pécsi székesegyház Szent Mór kápolnája falát ékesíti. A 29-ik füzet aranyos nyomású melléklete II. Endre arany-bullája leestő arany pecsétjének hasonmását tünteti fel, a Kállay család levéltárában levő eredeti példányról véve. Másik melléklet Habsburg Rudolfnak saját korbeli arcképe, az ambrasi képgyűjtemény eredetije után. Egyes füzet ára 30 kr.

Az Athenaeum Képes Irodalomtörténetéből (szerk. Beöthy Zsolt) megjelent a 34-ik füzet. Három tanulmány van benne: „Vadnai Károly és A forradalom költészetéről” (befejezve), Szilágyi Sándoré „A forradalom után” és Zichy Antalé „Deák Ferenc mint író” cím alatt. Mindenik egy-egy érdekes memoire-részlet a szerzőknek saját közvetlen szemlélőitől, tapasztalataikból, közvetlenséggel írva. A szöveget számos illusztráció kíséri: Petőfőre, a szabadságharcra vonatkozó, Deák szülőháza, három arckép, Deák kézirata, stb.; külön mellékletül pedig Petőfi „János vitéz”-ének első illusztrációi és Arany verses levele Petőfőre. A két év óta folyó díszes vállalatból még két füzet fog megjelenni, aztán két kötetben együtt is kapható. Egy füzet ára 40 kr.

Por címen Singer és Wolfner kiadásában Kabos Edéttől 235 oldalnyi kötet jelent meg: „Tárczák — drámai formák”. Erre a két csoportra van felosztva a könyv tartalma. Az eleven tollú író a modern élet megfigyelője s realisan, sok találó vonással, szatírával festi rövidebb képekben, egy-egy drámai mozzanatban. A „Tárczák” nyolcz rajzot egyesítenek, elég változatos tárgyúakat; a „Drámai formák” közt négy van, három élénk dialóg apróság, a „Levben” pedig kétfelvonásos színmű, mely két év előtt került színe a nemzeti színházban. A kötet ára 1 frt 50 kr.

Nincsenek többé lányok. Ezen a címen adott ki néhány rajzot és monológot Thewreuk István, ki könnyű tollal ír hasonlókat, s eleven az ésjárása a kigondolásban. A kötethez van egy előbeszéd és egy bevezetés. Az egyikben arról szól a szerző, hogy Marcel Prevost tollából könyv jelent meg Párisban a mai lányokról, vagyis azokról a lányokról, kik többé nem is lányok, már mindent tudnak és a férjhez menetelen török a fejüket. A másikban konstatálja az író, hogy az irodalom ma kicsinylő hangon szól a lányokról és a régi asszonyokat dicsőíti, kik most már nagymamák. De a szerző azt hiszi hogy a mai lányok csöppet sem rosszabbak,

mint a milyenek nagyanyáik voltak, de élesebben látnak. A kötet hat rajza ezt van hivatta bizonyítani. Az első darab: „A hercegek álarczban” általánoságban bizonyítja, hogy a növegyetek hiuk a maguk álarczos bábjára, s egy kis városban úgy gyűjtik össze a publikumot, hogy elhírosztelik egy átutazó herceggel megjelenését a bálban, álarcz alatt, de egy inokot bujtatnak álarczba. „Az első szerelmi vállomás” párbeszéd egy 19 éves fiú és 15 éves lány közt, a kik a szerelemről elmélkednek; „Az első szerelmes levél” egy 15 éves lány monológja, a ki már megértően gondolkozik a fiatal emberekről és a házasságról. Hasonló egy másik fiatal lány monológja: „Asszony szeretnék lenni”; a leányzó már unja, hogy még csak lány. „A menyecske-hegy” mese az asszonyi hűségéről, de a régi időkől van véve. A „Tavas a tébolydában” pedig szatirikus kis történet arról, hogy a tébolyda tisztviselőjének 16 éves lánya mily szívesen hallgatja az intézet egyik lakójának szerelmes ömléseit. Szóval Thewreuk István is olyan zugaiból merít az életnek, a hol nincsenek többé lányok, nincsenek a régi patriarchális értelemben. A kötet Rozsnyay Károly kiadása.

A „Füddörömlani Könyvtár”-ból, melyet dr. Preys Kornél szerkeszt, már több érdekes füzet jelent meg az Eggenberger-féle könyvkereskedés kiadásában. A legújabbak egyike „Bartfa gyógyfürdő Sárosmegyében, stb.” című dolgozat, dr. Hintz Henrikől. Bartfa tisztí fürdőorvosától, ki igen alaposan és ügyes tollal ismerteti ezt a most oly gyakran emlegetett jeles fürdőt. Dr. Hintz dolgozata a „Füddörömlani Könyvtár” IV. évfolyamának 31. számú füzete. Ebből vettük át a Bartfa fürdő történetének adatait mai lapunk egy cikkében.

A magyar vörös-kereszt-egylet 1894-iki működéséről szóló jelentés mintegy 200 lapra menő kötetet foglal el. Benne van az 1895. máj. 27-iki országos közgyűlés minden tárgya, az előterjesztésekkel, beszédekkel, határozatokkal, költségvetéssel, számadásokkal, vagyonkimutatással, stb. Ezenkívül részletesen megismerhetni belőle a vidéki összes fiókegyeteket, azok tagjainak névsorát, a mozgósítás esetén fentartandó egészségügyi intézeteket.

A szegedi Dugonits-társaság Dugonits András élete és művei méltatását felmentő munkára bízott ezt koronázó pályadíjat. A társaság meghosszabbította a pályaművek beküldésének határidejét 1895. december 31-ikéig. A pályaművek Szegedre a Dugonits-társaság elnökségéhez czimezendők.

A történelmi diszmenet. A milleniumi történelmi diszmenet terveinek készítésével Vágó Pál festőművész gyorsan halad előre. A nagy munkához szakkörök ajánlatára munkatársakul Gyárfás Jenő és Nemes Mihály történeti festőművészek léptek a mester mellé, a kik részt vesznek az egyes csoportok részletes kidolgozásában. Vágó Pál szerencsés gondolatját a székes főváros tanácsa is pártolólág terjeszti a közgyűlés elé, azzal a javaslattal: jelentse ki a közgyűlés óhaját, hogy a történelmi diszmenet fölvetésének a kiállítási ünnepélyek sorába, s már most utasítsa a tanácsot, hogy azon esetre, ha ez megtörténne, az erkölcsi és anyagi támogatás tekintetében tegyen előterjesztést. Kecskekmét város törvényhatóság bizottságában ismelegen ajánlotta Beniczky főispán Vágó tervezetét a megyei bandérium helyett.

A Nemzeti Szalon” művészeti egylet választmánya e hó 25-én tartott ülésén Margitay Tihamér alelnök indítványára egyhangulag elhatározta, hogy a diszmenet érdekében országos mozgalmat indít. A választmány megbizta az igazgatóságot, hogy érintkezésbe lépve Vágó Pállal, egy memorandumot készítsen s azt a kultuszminiszternek küldőtssegét utján adja át. A memorandum, tekintettel arra, hogy a „Nemzeti Szalon”-nak minden magyar művész tagja, az fogja kérni, hogy a diszmenet rendezésével ez egyetlet bizzák meg.

KÖZINTÉZETEK ÉS EGYLETEK.

A magyar tud. akadémia jun. 24-ikén az októberig tartó szünetek előtti utolsó ülést tartotta.

Először a harmadik osztály ülése volt Than Károly elnökelete alatt. Kossuthy Tamás „Egy új borlemez” címen saját találmányú borlemezéről értekezett. König Gyula Bauer Mihálynak mint vendégnek „A négyzetes alakok elméletéhez” című dolgozatát mutatta be, Than Károly pedig Hersfeld A. D. „A thionafin és néhány derivatuma” című munkáját terjesztette elő. Az osztályülést összes ülés követte. Eötvös Loránd elnökelete alatt. Szily Kálmán főtitkár bejelentette, hogy Stier Teofil, külső tag, nemrég elhunyt. Ő volt az, a ki Zrinyi „Szigeti veszedelmét” német nyelvre fordította. Felolvasták a közoktatásiügyi miniszter értesítését az Elischer-féle budapesti Goethe-gyűjteményről. A magyar német költő szenvedélyes tisztelője, Elischer Boldizsár, nagy áldozatokkal igen szép

gyűjteményt szerzett össze Goethére vonatkozó tárgyakból. Ezt most örököse, dr. Elischer Gyula orvos, a közoktatásiügyi miniszter utján felajánlotta az akadémának, oly feltétellel, hogy a közönség részére is hozzáférhető módon helyezték el. A gyűjteményben van Goethétől negyven kézirat, 123 egyéb kézirat Goethe környezetéből és barátaitól (Schiller, Wieland, Herder, stb.); arcképek, érmek, Goethe műveinek különböző kiadásai 250 kötetben, Goethére vonatkozó művek, kommentárok, bírálatok, és folyóiratok, lapok kivágott cikkei; illusztrált Goethe-kiadások, albumok, réz- és aczélmetszetek, zeneművek, Goethe szobrainak gipsz másai, stb. Az akadémia a nagybecsű ajándékot, melynek őrzésére, gyarapítására 2000 forintnyi alapítványt is tesz az ajándékozó, köszönettel fogadta, s a földszinti sarok-teremben helyezi el. — Az akadémia különféle bizottságainak megalakulását jelentette be ezután a főtitkár, s ezzel az ülés véget ért.

A képművészeti társulat igazgatósága már betöltötte a Szerecsányi Miklós távozásával megüresedett titkári állást. Dr. Ambrozovits Dezső ismert író választotta meg e tisztre.

Az erdélyi Kárpát-egyesület díszalbuma. Az ezredéves kiállítási alkalmából díszes munka kiadását tervezi az erdélyi Kárpát-egyesület. Le-festeti tus- és színes akvarell-rajzokban az erdélyi rész legszebb természeti ritkaságait s a rajzokat megfelelő keretben a kiállításon bemutatja. A rajzok után később kiad egy díszalbumot, magyar, francia, angol, német és olasz szöveggel. Az album feltünteti a havasok legszebb pontjait, a szebb vízeséseket, várromokat, stb. A munka 100 műlapból fog állni, megfelelő szöveggel. A képeket Görö Lajos készíti, a szöveget részt pedig Radnóti Dezső főtitkár fogja szerkeszteni. A költségek 30,000 frtra vannak előirányozva. A munka egy amatőr-példányára Károly Lajos főherceg 300 frtot jegyzett elő s megígérte támogatását József főherceg is.

MI UJSÁG?

* Mai számunk képmelléklete. Mai számunkhoz csatolva veszik olvasóink jelen évfolyamunk első félévi képmellékletét Munkácsy Mihály „Sztrájk” című legújabb festményének másolatát. Munkácsy e festménye a párisi Salon ez évi kiállítására készült el, s másolatának közlésére a nagynevű művész adta meg lapunknak az engedélyt.

* Az óshaza kutatóitól, gróf Zichy Jenőtől és dr. Szádeczky Lajostól leveleket kaptunk Tiflisből 1895 június 8-iki kelettel. A levelekhöz egy érdekes közleményt és számos fényképet is voltak szívesek csatolni, melyek részint az általuk bejárt kaukázusi vidékek nevezetesebb részeit, részint a meglátogatott néptörzsek jellemzőbb alakjait ábrázolják egyenként és csoportokban. Néhány fényképi fölvetelen gr. Zichy és társai is láthatók a benszüllött csoportjában, hol rendes úti öltözetükben, hol az ottani nép ruházatát öltve magukra. Úgy az útazás sikeréről értesítő közleményt, valamint a képek sorozatát, a „Vasárnapi Ujság” jövő július havi számaiban fogjuk közölni.

Mai számunk utolsó a jelen félévben. Felhívjuk olvasóink figyelmét a lapunk 430. oldalán levő előfizetési felhívásra.

A nyár eleje a fővárosban. A képviselet háza zárva, a színházak zárva, az emeletek hosszú sorú ablakait már este sem nyitogatják ki, a mult héten bezárták az iskolákat is — ez a nyári pihenés. A vasúthoz vivő útakon a bérkocsik ládakkal, csomagokkal koczognak. Megkezdődött a vándorlás és költözés ki a zöldre, falura, fűrdekre. Ha már az iskolás gyermekeknek sincs dolgnak, akkor nincs többé mentség a faggató ismerősök előtt, hogy mért nem megy valaki nyaralni, — mert minden valamire való fővárosi családnak nyaralni kell valahol. A kik sokat adnak a világra, már nem mutatkoznak erre a Korzón, sem a Városligetben. Különbözik erre a nyárra eléggé gondoskodva van, hogy a fővárosi közönség ne is lássa egymást, s a kik el nem mehetnek nyaralni, még friss levegőt se szívhassanak. Az egész város széles útvonalai, a hol a közönség mozogni, sétálni szokott, föl vannak forgatva fenekestül. A Vigadó körül, az Erzsébet-terén, az Andrássy-úton a földalatti villamos vasút mély

alagútját ássák, építik. Ott földszancok emelkednek, árkok mélyednek, gerenda-állványok, deszka-palánkok zárják elméga a másik oldalra való áttekinthetést is. Kotró-gépek, gőz-daruk csikorognak, földszállító szekerek zörögnek. A nagy körülön is épen így van, meg végig a Dunaparton. A nagyobb tereken a vásár-csarnokok épülnek. Építési anyag, téglás szekerek mindenfelé. A Városliget sem időlöhely most. Nagy része már el van palánkolva a kiállítás számára; egymás után emelkednek magasabbra és magasabbra a deszka paloták, a kupolák, a tornyok. A szabad helyeken is az útakat most nem a sétálók lepik el, hanem az anyagot szállító szekerek. Még a nagy iparcsarnoknak sincs nyugta. Köröskörül toldalékokat építenek az oldalaihoz. Azokkal nemesak bővítik, hanem meg is akarják szépeníteni, mert biz ez a rengeteg épület különben nem tudná díszíteni a kiállítást, s a külsejét is megúnta már a közönség. A ki hát teheti, megy falura, előtűzik valahová, de a legnagyobb rész mégis csak itt marad, s az nem tudja, hol mozogjon a nyári alkonyatkor. Szerencsére, az idő nagyon kedvező eddig. Nincs nyár. Minden nap borult az idő, legalább is minden második nap hoz esőt, vagy zivartart. Ha így tartana, jól járna Budapest lakossága, mely erre a nyárra kiszorult a nagy város mindazon helyeiről, a hol máskor mozogni és tiszta levegőt szívni szokott.

A király részvevése a milleniumban. B. Bánffy Dezső miniszterelnök július hó közepe táján utazik Ischlbe, hogy ő felségének előterjesztéseket tegyen az iránnyban: miképen vegyen részt a király és az uralkodó család a milleniumi ünnepségekben. Hogy mik lesznek az előterjesztések: arra nézve a miniszterelnök, ki Bécsből most tért vissza, tanácsot fog tlni miniszter társaival.

Stefánia özvegy trónörökösné főhercege-asszony e napokban a bécsi Burghan kihallgatáson fogadta Jókai Mórt. Tárgya a kihallgatásnak az „Osztrák-magyar monarchia irásban és képmén” című munkáról való előterjesztés volt: különösen a Horvátországról irandó kötet iránti előintézkedés. E kötet szerkesztését, megírását és rajzokkal díszítését egészen horvát tudósokra és művészekre fogják bízni. Mivel a munka felelősséget bízottságában a horvát részt képviselő tag (Miskatovics) elhunyt, ennek helyére Jókai Mór Pávier horvátországi magyar képviselőházi tagot kéri a fenséges vedőnkön által meghivatni, a horvát-szlavon kötet szerkesztőjéül pedig Krenyavoy horvát kiváló tudóst ajánlotta, mindkettőt a horvát felelősséget bízottságában a horvát miniszter helyeslésével. Stefánia özvegy trónörökösné mindkét ajánlásba beleegyezett. Jókait magyar üdvözléssel fogadta s a legfolyékonyabban beszélt vele magyarul. Megtudta, hogy angusztnusban a brüsszeli interparlamentáris kongresszusra készül, ezzel a szóval bocsátá el: — „Kivánom, hogy az én kedves szülővárosomban igen jól érezze magát.”

József főherceg elismerése. Lapunk munkatársa, a jeles író, Gyarmathy Zsigáné, több rendbeli érdekes fényképet vétetett föl a kalotaszegi népéletből, jelenen több képet egy kalotaszegi lakodalm jeleneteiről, a melyeket közlés végett a „Vasárnapi Ujság”-nak volt szives átadni. Ezen képeket József főhercegre nek is megküldött Kolozsváron való közelebbi időzése alkalmából Gyarmathyné, kihez aztán a főherceg e figyelemért igen hízeg levelet intézett, melyben megdicséri a képek szépségét s csak azt sajnálja, hogy „indokolatlan szérénységből mért nem személyesen nyújtotta azokat át neki Kalotaszeg védangyala”. Végül hozzá teszi a főherceg, hogy majd ha az évi szeptemberi hadgyakorlatok idején Bánffy-Hunyadra megy, akkor otthon legyen ám, hogy láthassa azt a nőt, a ki már oly sokat tett a derék kalotaszegi nép érdekében.

László főherceget a király az aranygyapjas-rend vitézévé nevezte ki. A fiatal főherceg az ezidő nyári hadgyakorlatokon már mint gyalogos hadnagy fog szerepelni.

A delegációk már bevezették működésüket Bécsben. Alig tartott a dolgnak husz napig, pedig

BUDAPESTI CZÉGEK.

FÖLDVÁRY IMRE
férfidivat- és fehérnemű-raktára.
BUDAPEST,
IV., Koronaherceg-utca 11. sz., a főposta mellett és
VII., Kerepesi-út 9., a Pannónia mellett.
Saját szabászat. — Telefon. — Árjegyzék bérmentve.
Czében össze nem tévesztendő Földvári J. (Jakab) czéggel.

LATZKOVITS A.
BUDAPEST,
IV. kerület, Váci-utca 22. szám.
Cs. és kir. szabadalmazott fehérnemű-gyáros
ajánlja
uri divat- és fehérnemű-ujdonságait.

GERŐ ADOLF
cipész-mester.
BUDAPEST,
V., Fűrdő-utca 2. sz.
Ajánlja készítményeit
fájós lábakra.

Fényképészeti készülékeket
működővelők számára, legújabb
ut-lámpa- és fényképező-berendezéseket, nagy
kittinó szemüvegeket megváltással
maximal-lábméretűket, Anero-
id (légnyommérőket) szabadal-
mazott rajzeszközöket ajánl
CALDERONI ES TÁRSA.

Báró Kemény Zsigmond
összes beszélei.
Kiadja a Kisfaludy-Társaság.
Két kötet.
Ára füzve 3 frt, vászonba kötve 3 frt 60 kr.

!!Korszakunk követelménye!!
Egy fog 1 frt 50 kr.

FOGAK

készíttetnek
GRÓSZ LAJOS

fogtechnikai műtermében, Budapestén,
Magyar-utca 2. szám,
a legjobb amerikai anyagból Egész fogsorokat
ugyanazon arányban. 1878-ban alapított műter-
memet 1895 augusztus 1-én Kerepesi-út 6.
Kerepesi bazár II. emeletére helyeztem át.
Unnep és vasárnapon található d. u. 5-ig.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapestén meg-
jelent és minden könyvtárban kapható:

KAIN.
MYSTERIUM.

Irtá
LORD BYRON.
Fordította
GYÖRY ILONA.

A Kisfaludy-társaság Lukács Krisztina pá-
lyázatán megdícsért műfordítás.
Kiadja a Kisfaludy-társaság.
Ára füzve 1 frt. Vászonkötésben 1 frt 60 kr.

==Kézimunkákat==

minden genre-ban, valamint minden
létező hozzáférhető kiegészítő cikke-
ket ajánl
WALD GYULA
Budapest, VII., Király-utca 21. sz.
Kézimunka-gyár és rajztanár. Leg-
régibb tüzlet ezen szakmában.
Jótállás mellett mosható és szin-
tartó hímzésre 12 motívum 30 kr.
Gazdagon illusztrált árjegyzék ingyen
és bérmentve.

A szénsavdus ásványvizek királya a

BORSZÉKI
BORVIZ
kitünő gyógyviz és
üdítő ital
mindenütt kapható.

Budapesti főraktár
RAJCS ZOLTÁN-nál
VIII. ker., József-körút 10. szám.

Fontos szenvedőknek.

Ujdonság!
Pollitzer-féle újonnan javított cs. és
kir. szabadalmazott gummi sérvkötők.
A leghíresebb orvosi autoritások által
a legjobbnak van elismervé, és
Monarchiánk határain túl is nagy
elismerésnek örvend. Nem csodáik le
a testről, nem gyakorol kellemetlen
nyomást, úgy éjjel mint nappal hord-
ható. Csodálatos ereje által az eddigi
sérvkötők hátrányait pótolja. A pol-
táknak a sérvhez idomíthatók és biztonság-
ossággal övvel van ellátva, mely a testről
való lecsuszást megakadályozza. Árak:
egyoldalú 7—10 forintig, kétoldalú
10—16 forintig.
Gyermekeknek a felével olcsóbb.
Nagy raktár angol és francia rugó
sérvkötőkben. Suspensorium, has-
kötő, göcsér-gummihasranya, egye-
nestartó. — Méhfeleskedő, légszárná
ágybetét és havibaj-felfogók és min-
denféle kaphatók, valamint min-
denféle gummi áru-cikk.
Sérvkötő rendelésnél kérem meg-
jelölni a test bőségét, valóján a sérv
jobb, bal vagy mindkét oldalán.
Megrendeléseket a legnagyobb
titoktartás mellett gyorsan és pon-
tosan utánvétellel eszközöl
Pollitzer Mór és fia
cs. és kir. kőszerezés.
Budapest, Deák Ferencz-utca 10. sz.

VÉNUS
LEGSZÉNSÉGVISZEBB
ÁSVÁNYVIZFORRÁS
KAPHATÓ MINDENÜTT.

Természetes szénsavdus ásványvíz a mohai
ÁGNES
forrás. Legjobb asztali és üdítőital. Kitérő analízist
teszt az emésztési zavaroknál.
Járvány idején préservatív gyógyszernek
bizonyult.
Szét-
küldése **Édeskuty L.**
Kapható mindenütt.

MATTONI FÉLE
ERZSÉ-SÓSFÜRDŐ
BET
BUDAPEST
KELENFÖLD

Idény május 1-től szept. végéig.
Keszérű források. Ivó és fürdőgyógyimód.
A gyógyhely fürdői, esetleg ivóforrásai kitérő
eredményre alkalmasak: 1. Bármely okok
folytán keletkezett lobos izmágyaknál. 2. Női
bajoknál, különösen metritis chronicánál; méh
körtüli és hashártyalob után visszamaradt izmá-
gyaknál; a méhnek helyzetváltozások, nem-
különböző daganatok által előidéztet izgatottsági
tüneteknél; hurutos állapotok és tisztulási zavarok-
nál stb. 3. Az alhasi szervek bántalmánál: máj-
bajok, szokványos székrekedés, stb. Zeirkörnél.
5. Köszvényeknél, stb.
FÜRDŐ-ORVOS: **Dr. BRUCK JAKAB**,
az orsz. közegészségi tanács r. k. tagja.
Egészséges fekvés, fél órányira a fővárostól.
Kényelmes lakások, jó vendéglő, sene, kád- és
márványfürdők, különféle szanatóriumok.
A kocsik állomási helye: **Ferencz József-
tér, a régi Lloyd-épület előtt.**
A gyógyhelyre vonatkozó bővebb felvilágosítás-
sal szívesen szolgál
Mattoni és Wille
Budapest.
5738

27. SZÁM. 1895.

BUDAPEST, JULIUS 7.

42. ÉVFOLYAM.

Különléti feltételek: VASÁRNAPI UJSÁG és egész évre 12 frt
POLITIKAI UJDONSÁGOK együtt félre — 6.
Csupán a VASÁRNAPI UJSÁG egész évre 8 frt
Csupán a POLITIKAI UJDONSÁGOK egész évre 5.—
Külföldi előfizetésekre a postai
meghatározott vitelljű is csatlakozó.
Külföldi előfizetésekre a postai
meghatározott vitelljű is csatlakozó.

A KAUKÁZUSBÓL.

Gróf Zichy Jenő kutató utazása.

Tiflisz, 1895. június.

MAGYAROK eredetének, vándorlásainak, ré-
gebbi hazáik megállapításának kérdése első-
rangú feladata nemzeti irodalmunknak. Mi-
óta magyar történetírás van, mindig nagy gon-
dot fordítottak erre a történetírók, az újabb idő-
ben a nyelvészek is; de minden elfogulatlan em-
ber tudja, hogy a megol-
datlan kérdések hosszú so-
rozata vár még a földéri-
tésre.

Vámbery legújabb köny-
ve mutatja a legjellemző-
ben, hogy omlanak össze
kártyavár gyanánt olykor
az építő keze alatt s által
az újabb és újabb, törté-
neti igazság gyanánt hir-
detett teoriák úgy, hogy
újra meg újra előről kell
kezdeni a szinte zizfusi
munkát.

Ki merné állítani, hogy
a hun, avar és magyar ro-
konság, vagy nem-rokon-
ság kérdése meg van oldva;
hogy a magyarok régebbi
lakhelyei, csak Krisztus
születéséig is pontosan ki-
jelölhetők a térképeken;
hogy hol vannak és me-
lyek a magyar nemzet tör-
zsetől még az őshazában s
a vándorlás közben elvált
részek, népek? Mindezek
és sok más ezzel össze-
függő kérdések meg meg-
oldásra várnak s egy részük valószínűleg soha
tisztázható nem lesz.

Mindezek így lévén, nem tudom, a rosza-
katon, vagy a korlátolt elfogultságon csodálko-
zunk-e inkább, vagy a nemzeti érzés hiányán
sajnálkozunk, mikor azt halljuk, hogy akadnak
magyar emberek, a kik azt kérdik, sőt írják,
hogy mit akar Zichy Jenő gróf az ő expedició-
jával s mit keres a Kaukázusban s túl a Kaspi-
tengeren?

Hát keresi a hunok, avarok, magyarok régi
nyomait, lakhelyeit, azok elszakadozott rokonait

s keresi ott, a hol azokat (vagy mondjuk, olya-
nok) feltalálhatni véli s keresi a Kaukázus völ-
gyeiben, a Kuma-parti pusztákban (ha nem is az
őshazát, mint egy s más újság hirdette), a Kaspi-
tengeren túli vidékeken és országokban, a hová
történeti följegyzések, régi és újabb írók, utazók,
ethnographusok, nyelvészek tudósításai utalnak.
A Kaukázus népeinek legjobb ismerői nyíltan
bevallják, hogy számos itt élő törzsnek nyelv-
vel, faji hová tartozandóságával nincsenek tisz-

A Kaukázus meghódítása tehát mindössze har-
mincz éves dolog. Csak azóta lehet itt szó tudo-
mányos kutatásról európai értelemben, de a
hozzájuk férhetes még ma is nagyon nehéz.
Egyrészt a néptörzsek elzárkózottsága miatt,
másrészt a hegyek között való közlekedés rend-
kívüli nehézségei miatt. Vasút csak egy vonal-
ban vezet a Kuban és Terek folyó völgyében éj-
szakról a Kaukázus alá *Vladikavkazig*, onnan
egyetlen székkel járható út vezet át a Kauk-
ázus főgerinczén át mint-
egy 225 km. (31 mérföldnyi)
hosszaságban a Kaukázus
déli oldalára, a Kura völ-
gyébe, *Tifliszig*, a Darjali
soroson a régi híres kau-
kázusi kapu át (Porta
Caucasica), melyet leg-
újabbban (1857—1861.)
Shamil legyőzője, *Bari-
atinszki* Sándor herceg
építtetett ki s most *grúzi
hadi út* nevet visel; jó-
formán ez az egyetlen ösz-
szekötő kapocs a tengeri
utakon kívül a 1100 kilo-
méter hosszú és 100—225
kilométer széles Kaukázus
hegység éjszaki és déli ol-
dala között.

Elképzelhető, mily ne-
hézséggel jár itt az utazás
s még inkább a tudomá-
nyos buvázkodás e nehezen
járható roppant területen, s
hogy mennyire ismeretlen
még annak 8—10 mil-
liónyi népe, a mely 40—
50 különféle törzs és nyelv
között oszlik meg.

Wosinszky apát-plebanos kaukázusi fényképe után.
GRÓF ZICHY JENŐ KOVALENSZKI EKATERINODÁRI ATAMÁNNAL ÉS BALINT GÁBORRAL KABARD BUKKÁBAN.

tában. Sokat dolgoztak eddig is az itteni tudósok,
de még csak a kezdetnek a kezdetén vannak.
Hisz még egy emberöltő sem telt el a Kaukázus
meghódítása óta. A múlt százév végén és szá-
zadunk első felében állandóan harez folyt a
Kaukázus bírásiért egyrészt az orosz és török
között, másrészt a szabadságukhoz szívósan ra-
gaszkodó hegyi törzsekkel, főképp a cserkeszek-
kel, a mely gyűjtő név alatt sok törzset értenek
és foglalnak össze (ők magokat *adigenek* neve-
zik). *Shamil*, a cserkeszek világhírt vezére csak
1864-ben tette le a fegyvert.

Oroszországi és idegen tudósok sokat dolgoz-
tak és sok közleményt adtak ki már eddig is,
de a mi dolgunkat ők el nem végezhetik. *Hahn*
C. tanár, az itteni legjelesebb ethnographus, (a
kinek több munkája jelent meg németül is, így
«Aus dem Kaukazu» című vaskos könyve
1892.) nyíltan bevallotta, hallván a cserkeszek
között eddig tett tanulmányainak eredményét, hogy
egészen más szemmel látja most az ottani népe-
ket és örvend, hogy még nem adta ki épen ezek-
ről írandó újabb munkáját.

Főképp a *kabarok* és a velők közel rokon